

Prijs voor België fr. 5.95
Voor Nederland 35 ct.

DE NIEUWE

Lord Lister

SERIE

GENAAMD *John Raffles*

NIEUWE AVONTUREN VAN DE GROTE ONBEKENDE

Nr. 16

De overval op de First State Bank

DE NIEUWE LORD LISTER SERIE

Iedere 14 dagen verschijnt een nieuw verhaal

NADruk VERBODEN — ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN

*

Uitgave van

UITGEVERIJ „JEDES“

Rokin 174 — Amsterdam

*

Voor België

UITGEVERIJ „LIBRIS“

Ant. v. Dijkstraat 36 — Antwerpen

*

De overval op de First State Bank

HOOFDSTUK I.

WAARIN DE LEZER KENNIS MAAKT MET TIMOHEUS KINDNESS EN JAMES EEN NIEUWE AUTO-MOTOR CONSTRUEERT.

Sinds de jongste oorlog die, ondanks de overwinning, het Britse Imperium aan de rand van een financiële afgrond bracht, vestigden zich steeds meer en meer filialen van Amerikaanse Bankinstellingen in de Engelse hoofdstad. Het feit, dat door de regering was overgegaan tot het nationaliseren van de „Bank of England“ was voor vele Amerikaanse bankiers helemaal geen bezwaar, want de nationalisatie van het Engelse kredietwezen bracht mede dat steeds meer en meer particuliere ondernemingen bij hen toevlucht zochten om leningen aan te gaan, als de Engelse Nationale Bank deze weigerde. Wat de Amerikaanse Banken met die handelwijze voor hadden, was gemakkelijk te begrijpen; zij trachten zoveel mogelijk contrôle te verkrijgen op grote en kleine bedrijven en door leningen toe te staan, vloeide een deel der winst in de zakken der Amerikaanse aandeelhouders. Engeland had

gebrek aan deviezen en de Amerikaanse bankiers vonden het helemaal niet erg deze te bezorgen, als de operatie maar een ruime winstmarge verzekerde.

Reeds toen de oorlog nog volop woedde, hadden een paar filialen te Londen hun deuren geopend en meerdere waren gevolgd toen de overwinning op Duitschland en Japan een voldongen feit was geweest.

Het dient gezegd, dat de meeste dier ondernemingen ernstig en degelijk waren, maar toch waren er ook een paar die in regeringsmiddens en hoge financiële kringen geen al te gunstige reputatie genoten, ofschoon hun publieke handelingen steeds binnen het kader van de wet bleven.

Desondanks liepen er zekere geruchten die, ofschoon ze door geen enkele officiële instantie werden bevestigd, toch het vertrouwen bij de grote ondernemers hadden geschokt, zodat deze filialen op de zogenaamde middenstandsbedrijven waren aangewezen. En daar vooral deze middenstand een moeilijke periode doormaakte en steeds nijpend geldgebrek kende, deden die Amerikaanse filialen, ondanks het wantrouwen waarmee sommigen hen bejegenden, gulden zaken.

Tot een der jongst opgerichte filialen be-

hoorde dat van de „First State Bank”, waarvan de directeur de melodieuze naam droeg van Timotheus Kindness. Het gebouw waarin de kantoren van de onderneming waren ondergebracht, bevond zich aan het Strand in de nabijheid van Trafalgar Square. Het was een ongemeen luxueus ingericht verblijf en stellig het meest pompeuze in de straal van een kilometer. Het was opgetrokken uit graniet, een materiaal dat er op berekend was elke eventuele geldbelegger een gevoel van aangename veiligheid en betrouwbaarheid te geven; de gevel was versierd met verschillende beeldhouwwerken die de symbolen van handel en nijverheid voorstelden en men kon zien dat het gebouw in staat was elke schok te doorstaan.

Het bureau van de directeur was op zijn beurt ongemeen rijk ingericht en zoals de gevel, toegangshall en alle verdere lokalen, was het uitwendig vertoon van weelde en rijkdom die het demonstreerde, speciaal berekend op de lichtgelovigheid van het publiek; door een dergelijk vertoon immers, suggereerde men een rijkdom en onaantastbaarheid die in staat waren ieder wantrouwen onmiddellijk te doen verdwijnen.

De schrijftafel waarachter Timotheus Kindness op het ogenblik had plaatsgenomen, was overweldigend voor het oog; het glanzend gepolitoerd notelaarhout waaruit het was vervaardigd, weerkaatste alles als een spiegel. Gemarbreerd teakhout verdeelde de muren in panelen en een dik Perzisch tapijt, dat bijna de gehele vloer bedekte dempte de voetstappen.

Timotheus Kindness had een geslepen gezicht en zijn onrustige blikken werden voor een groot deel verborgen door de glazen van een in een gouden montuur gevatte bril.

Hij had dikke, nerveuze handen, die zo blank en goed verzorgd waren als die van een demi-mondaine en de zware gouden ringen met brillanten, die zijn vingers toonden, waren kenmerkend voor zijn mentaliteit.

Kindness was Engelsman van geboorte, maar had in zijn jeugd om een of ander duister gebleven reden het land moeten verlaten en in Amerika toevlucht gezocht.

Dat hij erin geslaagd was zich een voorname positie te verwerven bewees op het

ogenblik zijn aanwezigheid te Londen als directeur van het filiaal der First State Bank.

Meer dan twintig jaar had hij buiten de grenzen van zijn geboorteland vertoefd en deze afwezigheid had er niet in geringe mate toe bijgedragen om de aard van zijn afkomst geheel te verloochenen.

Hij voelde zich Amerikaan en in de eerste plaats dan nog wel Amerikaans zakenman van het geharde en verharde soort, dat geen enkel slagwoord kende dan: „Make money”, ten koste van wat of wie dan ook.

De positie van directeur, in tegenstelling van wat men zou kunnen vermoeden, nam niet bijster veel tijd van Kindness in beslag. Hij beschikte inderdaad over een staf personeel, getraind tot het uiterste en volkomen op zijn taak berekend.

Naast een uitgebreide groep van gewone employé's, kassiers, procuratiehouders en dienstoversten, stond hem een staf van boekhouders ten dienste, die er zorg voor droeg dat hun directeur enkel zijn handtekening onder de belangrijkste stukken had te plaatsen.

Dit bracht mede dat de uren welke Kindness zichzelf verplicht achtte op zijn bureau aanwezig te zijn, 't is te zeggen van tien tot twaalf uur en van drie tot vijf, slechts voor een klein gedeelte gevuld werden door beroepsbezigheden, terwijl hij het merendeel van de tijd doorbracht met roken, het lezen van dagbladen en de voorbereiding tot galante avonturen. Dit nam niet weg dat Timotheus Kindness zich op sommige ogenblikken gruwelijk verveelde, doch het niet in overeenstemming kon brengen met zijn waardigheid om de verveling in zijn bureau te ruilen met de gezelligheid van zijn club.

Ook nu weer verkeerde de directeur in een dergelijke stemming en terwijl hij doende was met schijnbaar zijn nagels te manicuren, wierp hij voortdurend ongeduldige blikken op zijn armbandhorloge, waarvan de wijzers blijkbaar maar niet vooruitgingen.

Hij slaakte dan ook zoiets als een zucht van verlichting toen de zoemer van de paralafoon, welke zich voor hem bevond, snorrend overging en hem verwittigde dat er een of ander om handen was.

Met een vlugge beweging draaide hij de knop van het toestel om en hoorde de stem

van zijn secretaresse, die zei:

— Mijnheer de directeur, er is iemand die U dringend wenst te spreken!

— Wie is het? vroeg Kindless grof.

— Een zekere mister Bubleton, volgens zijn naamkaartje; hij is afgevaardigde van een of andere vereniging naar het schijnt.

— En wat wenst die mijnheer? Kan hij het niet met een van jullie af! snauwde Kindness.

— Dat is het juist, mijnheer de directeur! Hij wil niet zeggen waarover het gaat! Hij is reeds meer dan een half uur hier en hij wil niemand van ons te woord staan. Het is een persoonlijke zaak, zegt hij, die hij enkel met U wenst te bespreken. Moet ik hem wegzenden of inlaten, mijnheer de directeur? Kindness dacht enkele ogenblikken na; ofschoon elke afleiding welgekomen was, ofschoon hij reeds wist van het ogenblik af dat de zoemer was overgegaan, dat hij om het even wie ook zou ontvangen, was hij het aan zichzelf en zijn waardigheid verplicht te doen alsof hij aarzelde. Een directeur van een bank immers, diende een massa beslommeringen en werk te hebben, zodat elke minuut hem kostbaar was. Iemand van zijn positie kon toch niet elke onbekende ontvangen die hem wenste te spreken!

Althans, zo meende Kindness, moest hij zich voordoen tegenover zijn personeel, ofschoon hij wel wist dat ze geen geloof hechtten aan zijn voorgewende drukke bezigheden.

En na zijn waardigheid door deze aarzeling te hebben gedemonstreerd, antwoordde Kindness:

— In orde, laat die man binnen als het niet anders kan!

Hierop sloot hij de parlafoon af en maakte zich klaar om de bezoeker te ontvangen.

Hierbij nam hij een bestudeerde houding aan, die vooral moest dienen om indruk te wekken bij de bezoekers en hen ervan moest overtuigen dat de directeur het zeer druk had.

Enkele ogenblikken later trad de bezoeker binnen; een lange, magere man leek hij in een geklede jas, die hem tot ver onder de knieën reikte. Verder droeg hij een met roose vlekken ontsierde zwarte dophoed en een enorme neusknijper, die bijna een vijfde van zijn gelaat bedekte.

Hij droeg een zwarte actetas onder de arm, waarvan het veelvuldig gebruik duidelijke sporen had nagelaten. Over het algemeen was de man netjes doch ouderwets gekleed, op het randje af van het armoedige.

Kindness wuifde in de richting van zijn bezoeker, die aan een grote spichtige vogel deed denken en die, na de deur achter zich te hebben gesloten, was blijven staan met zijn dophoed in de hand.

Op het uitnodigend gebaar van de directeur kwam hij schoorvoetend naderbij en nam plaats in de stoel voor het bureau, welke de directeur hem had aangewezen.

— En nu, mijnheer Biblebom, begon Kindness joviaal, vertel me eens welke belangrijke dingen U voor me heeft, die U niet aan mijn personeel kon mededelen!

— Bubleton, mijnheer de directeur, Bubleton is mijn naam, zei de bezoeker met een stem die kraakte als een verroeste scharnier.

— Ja, ja, zei Kindness ongeduldig, Bubleton of Bubbelebom, heel veel verschil maakt dat niet! En wat is er van uw dienst?

— Dat zal ik U in enkele woorden uitleggen, mijnheer de directeur, kraakte de roestige scharnier ijverig.

En onder het uitspreken van deze woorden drukte Bubleton de knijper ietwat vaster op zijn neus en begon aan het slot van zijn actetas te wriemelen, terwijl Kindness half-geamuseerd, half-geërgerd deze bewegingen volgde.

Na een paar onhandige pogingen slaagde de bezoeker er eindelijk in de tas te openen en haalde een soort lijst te voorschijn, die verschillende bladzijden besloeg en in de linker bovenhoek van een gedrukt hoofd was voorzien.

— Mijnheer de directeur, knarste opnieuw de stem van de zonderlinge vogel, ik ben de vertegenwoordiger van het comité voor hulp aan oorlogsslachtoffers; de bedoeling van het comité is...

— Stop maar man! snauwde Kindness nijdig. Ik weet héél goed welke de bedoeling is van dat fameuze comité: namelijk overal geld gaan schooien voor lieden, die te lui zijn om te werken, nadat ze in het leger een tam leventje hebben geleid!

— Maar mijnheer de directeur, ik vraag wel excuus! knarste het scharnier. Met uw

welnemen, weet U wel wat de oorlog voor vele mensen heeft betekend?

— Ik heb er helemaal geen last van gehad, antwoordde Kindness grof; ik heb gewerkt, mijnheer, gewerkt voor de overwinning!

— Zo! zei Bubleton met iets dat als ontzag moest voorstellen en zijn stem knarste nog een toon hoger dan tevoren.

— Aan welk front hebt U dan gevochten?

— Ik zei U toch dat ik GEWERKT heb! bulderde Kindness. Niet gevochten! Ik zorgde ervoor dat er geld binnenkwam om de oorlog te winnen!

— Ja, ja, meende Bubleton, met een eigenaardige intonatie, iedereen helpt op zijn manier, dat is vanzelfsprekend. Maar om op die oorlogsslachtoffers terug te komen, mijnheer de directeur...

— Er zijn geen oorlogsslachtoffers, mijnheer! bulderde Kindness. De enige slachtoffers zijn wij, die schandelijk hoge belasting moeten betalen om al die nietsnutten pensioenen, vergoedingen en wat weet de duivel nog, te bezorgen.

— Maar mijnheer de directeur, knarste Bubleton schuchter...

— Nee man, nee! zei Kindness ongeduldig. Stop die rommel maar vlug weer in je tas, want van mij bekom je geen cent! Oorlogsslachtoffers! bromde hij verachtelijk, men zou al deze leeglopers beter kunnen laten werken!

Bubleton keek de spreker voor zich vorschend aan om zich te overtuigen of de directeur van de First State Bank het wel ernstig meende met zijn houding.

Het boosaardig gelaat en de schampere trek om Kindness' mond liet echter geen twijfel betreffende diens gevoels.

Zuchtend stopte Bubleton zijn papieren weer in zijn actetas en zei met een stem als van schuurpapier:

— Jammer, mijnheer de directeur, echt jammer; ik had nochtans gedacht dat U menselijker zou zijn. Ik heb evenwel geen spijt van dit bezoek want dit maakt vele dingen voor mij heel wat makkelijker.

Kindness haalde de schouders op, maar nieuwsgierig geworden bij de laatste woorden van zijn bezoeker, vroeg hij achterdochtig:

— Wat bedoelt U daarmee, mijnheer... eh... Butledon?

— Bubleton, mijnheer de directeur, Bubleton is de naam; en wat ik daarnet zei heeft niet het minste belang, want ik heb de gewoonte van op sommige ogenblikken luidop te denken. Excuseer me dat ik U lastig ben gevallen en doe geen moeite want ik kom er zo wel uit.

En vooraleer de verbaasde Kindness nog één woord in het midden had kunnen brengen was Bubleton uit zijn stoel rechtgekomen en had met enkele vlugge passen, die men van hem niet zou verwacht hebben, de deur bereikt en was verdwenen.

Kindness was de eerste ogenblikken met verbazing geslagen, bewoog zijn hand in de richting van de parlafoon, doch haalde vervolgens onverschillig de schouders op en zette zijn manicuurwerk voort om het laatste half uur van die dag op kantoor verder in verveling door te brengen.

**
*

Waarschijnlijk zou Timotheus Kindness minder onverschillig zijn geweest betreffende het vlugge vertrek van zijn bezoeker, indien hij deze had kunnen volgen, waarvoor waarschijnlijk heel weinig kans had bestaan, want de man die zich bij Kindness als Bubleton had doen aandienen, nam heel wat voorzorgen, voor hij, geheel van uiterlijk veranderd, zijn woning aan de St. James Square binnentrad. Rafles — want hij was het inderdaad — had zich, vooraleer naar St. James Square weer te keren, in een der lavaroties van het drukbezochte Carlton Hotel in een handomdraai van zijn vermommening ontdaan en had vervolgens langs een der zijdeuren het hotel verlaten.

Meer uit gewoonte dan wel uit voorzichtigheid had hij zich eerst nog overtuigd of hij door niemand werd gevolgd, ofschoon hij er zeker van was dat Kindness aan zoiets eenvoudig niet zou denken.

Rond vijf uur arriveerde hij aan de St. James Square en vond in de zitkamer van de woning Charles reeds op hem wachten. Met een zucht van opluchting liet de grote avonturier zich in een der brede fauteuils tegenover de jonge man neer en zei met een grimas:

— Bah! Wat een misselijk creatuur is die Kindness; ik had reeds een en ander over hem vernomen, maar dat hij zulk een laag karakter had heb ik mij toch niet kunnen voorstellen.

— Hij heeft dus geweigerd om in te schrijven? vroeg de jonge man.

— Niet alleen geweigerd, Charles, hij dreef de onbeschaamdheid zo ver te zeggen dat er geen andere oorlogsslachtoffers waren dan mensen van zijn soort. Hij vindt dat hij reeds genoeg betaalt aan belasting, die volgens zijn woorden, alleen dienen om die nietsnutters van oorlogsslachtoffers in weelde te doen leven!

— Erg menslievend is dat niet, vond de jonge man.

— Het is meer dan walgelijk, zei Rafles, vooral als men weet dat die mijnheer de gehele duur van de oorlog geld als water heeft verdiend. Dit bezoek heeft waarlijk mijn lust vertiendubbeld om die Mijnheer Kindness en de First State Bank een duchtige hak te zetten.

— Dat was je toch reeds van plan, zei Charles gnuivend. De plannen voor de inbraak zijn reeds volledig klaar, zodat je op dit bezoek vermoedelijk wel niet hebt gewacht.

— Toch wel, Charles; als Kindness zich hierbij langs een geheel andere zijde had laten kennen en zich, door in te schrijven beschaamd had getoond over zichzelf, dan zou die inbraak alleen bij het plan gebleven zijn.

— Zodat ze nu onbetwistbaar doorgaat?

— Ongetwijfeld, Charles. Binnen enkele dagen zal de First State Bank van ons bezoek krijgen en daarna kan ze wel haar deuren sluiten.

— Hoe bedoel je dat? vroeg Charles nieuwsgierig. Ze lijden hierbij toch geen verlies, want de verzekering zal toch moeten betalen.

— Dat geloof ik niet, antwoordde Rafles geheimzinnig; naar het schijnt heeft de Lloyd geweigerd de polis te verlengen en de bank is nu met enkele andere maatschappijen nog altijd in onderhandeling. Hun polis met de Lloyd loopt heden nacht te twaalf uur ten einde en er is geen kans dat de bank in de eerst volgende dagen met een andere maatschappij een contract kan afsluiten.

— Hoe weet je dat alles, John? En waarom heeft de Lloyd die verlenging geweigerd? De First State Bank staat weliswaar niet in een geur van heiligheid, maar ik had nooit zo veel scrupule bij een Verzekeringsmaatschappij gezocht!

— Dat is mijn werk geweest, antwoordde Rafles glimlachend; vergeet niet dat ik ondervoorzitter ben van de St. James Club, waarvan Sir Rolley, de grote man van de Lloyd, het voorzitterschap waarneemt. Ik heb hem zo een en ander verteld over de zaken welke de First State Bank behartigt en dat was voldoende om hem te overtuigen. In verzekeringsmiddens is het nieuws als een lopend vuurtje rondgegaan en geen enkele maatschappij schijnt erg happig te zijn op het afsluiten van een contract.

— Zodat de First State Bank, of liever het kapitaal dat ze in hun kluis hebben, van morgen af niet meer door verzekering is gedekt?

— Zo is het, Charles! En ik maak me sterk dat er minstens nog acht dagen zullen verlopen, vooraleer hun onderhandelingen met een of andere maatschappij resultaat zullen hebben. Het is in die tijd, dat wij onze slag zullen slaan!

— En de beleggers, vroeg de jonge man, zullen die dan geen schade lijden?

— Maak je dienaangaande geen zorg, Charles! Het hoofdkantoor te New-York zal natuurlijk verplicht worden het verlies bij te passen; Kindness zal ongetwijfeld zijn baantje verliezen en voor het overige zal de regering er wel voor zorgen dat het filiaal opgedoekt wordt. Ik heb reeds geruchten in die zin gehoord en men wacht nog slechts op een soort schandaaltje om tot die maatregel over te gaan. Nou, dat schandaaltje, daar zullen wij wel voor zorgen, want na de inbraak zal Kindness wel verplicht zijn een paar dagen te sluiten en dan heb je de poppen aan 't dansen!

— De inbraak zal in ieder geval niet zo gevaarlijk zijn als de diefstal der kroonjuwelen (1) meende Charles.

— En enigszins winstgevender ook, zei Rafles glimlachend, ofschoon de som die we bij de burggraaf buitmaakten, helemaal niet is te versmaden!

— Eigenaardig is het wel, merkte Charles op.

1) Zie Nr. 14: De diefstal der kroonjuwelen.

les op, dat in de dagbladen met geen woord over de diefstal is gerept, terwijl er ook nergens anders iets is over uitgelekt!

— Dat niet alleen Charles! Sir Cedric Sailsbury, de kolonel van het Towergarde-regiment heeft nog niet eens een blaam opgelopen!

— Het is mij te bar! zei de jonge man hoofdschuddend. Er waren toch heel wat mensen op de hoogte, is het wel?

— Ongetwijfeld, Charles, maar de eigenlijke toedracht kennen slechts weinigen. Een aantal weten wel iets, doch het naadje van de kous is voor hen duister gebleven. En daar de juwelen terecht zijn, is er niets meer om over te praten!

— En te denken, zei Charles, dat die de Savigny ons bijna het gras onder de voeten had weggemaaid! Ik ben nieuwsgierig te weten waar hij op het ogenblik uithangt! Ik denk dat hij weinig te spreken is over dit avontuur!

— Ver zou je niet moeten zoeken, Charles, want hij is nog altijd hier te Londen. En als ik mij niet in hem vergis, zal hij zijn nederlaag nogal filosofisch opvatten!

— Ik moet zeggen dat hij durft!

— Waarom, Charles? Buiten ons, is er niemand die de rol kent welke hij in heel de geschiedenis heeft gespeeld en hij zal ook wel begrijpen dat wij het niet zullen rondbriesen!

— In ieder geval moet hij het vreemd vinden dat over de diefstal geen woord werd gerept!

— Och, zei Rafles schokschouderend, hij heeft buitengewoon goede informatiebronnen en zal wel iets over de eigenlijke afloop der zaak hebben vernomen. Dat is waarschijnlijk ook de reden, waarom hij rustig hier is gebleven.

— Een geluk maar, dat hij jou slechts vermoed heeft gezien, meende Charles; hij zou ons anders wel een of andere part durven spelen!

— Hij is heel wat minder gevaarlijk dan Marlowe, Charles en zelfs deze gewiekste inspecteur vrees ik niet bepaald, vooral niet na dit geval met de kroonjuwelen.

— Heeft hij je deze morgen niet opgebeld? vroeg Charles nieuwsgierig.

— O! zei Rafles glimlachend, ik hoor dat James uit de biecht heeft geklapt, want je

was niet hier toen dat telefoontje kwam en toevallig heeft hij het aangenomen.

— Het is dus juist? drong Charles aan.

— Inderdaad! Hij maakte zijn excuses voor de huiszoeking en in zover ik uit zijn woorden kon opmaken, vermoed hij iets van de rol die de burggraaf bij de diefstal heeft gespeeld. Als ik mij niet vergis, gelooft hij dat wij de kroonjuwelen van de Savigny afhandig hebben gemaakt, nadat deze ze uit de Tower had gestolen!

— Wat 'n grap! zei Charles terwijl hij het uitproestte. Waar haalt hij zich zo iets in het hoofd?

— Dat is niet zo gek als het lijkt! Hij weet natuurlijk dat ik de juwelen aan de Prinses heb gestuurd en heeft ongetwijfeld het bijgaande briefje gelezen. Als politiemann kan hij zich natuurlijk niet voorstellen dat ik de juwelen eerst zou stelen en daarna terugsturen. Hij kan dus niet anders dan vermoeden dat wij ze van de eigenlijke dief hebben afgenomen en heeft op eigen houtje een klein onderzoek ingesteld. Ongetwijfeld heeft hij achterhaald dat de Savigny sinds enkele tijd in gezelschap van Sir Cedric verkeerde, voor de diefstal plaatsvond. De conclusie lag voor hem natuurlijk voor de hand, al slaat hij de schranderdheid van de burggraaf hierbij iets te hoog aan. In ieder geval was de inspecteur buitengewoon hoffelijk en zullen wij voorlopig wel geen last van hem hebben, al zal de inbraak in de First State Bank hem wel weer in ons vaarwater brengen.

— Ik zie hem liever niet! zei Charles knorrig. Hij kan soms verduiveld lastig zijn!

— Er zijn geen rozen zonder doornen, Charles, merkte de grote avonturier guitig op. En zonder Marlowe zou het leven voor mij soms wel wat te saai worden. Maar genoeg hierover! Laten we liever James gaan opzoeken in de garage en zien hoever het staat met de constructie van de nieuwe automotor. Verwittig jij alvast Ophelia, want ze zal ook wel nieuwsgierig zijn naar het resultaat, vermoed ik.

En terwijl de jonge man de telefoon op de binnenhuislijn overschakelde en het nummer van Ophelia's toestel draaide, verliet Rafles onder het neuriën van een opgewekt deuntje het vertrek om James op te zoeken.

Sedert enkele weken waren John Rafles

en zijn beide vrienden Charles en James weer in Londen teruggekeerd, waar Ophelia, die zich enkele tijd geleden voor een kort bezoek aan haar vader naar de Verenigde Staten had begeven, zich weer bij hen had gevoegd.

De mannen hadden zich, althans waar het Charles en James betrof, overgegeven aan een periode van rust en luiheid, die hen na het opwindende avontuur in Frankrijk en op Madeira zeer zeker toekwam. Tijdens dit avontuur was de Grote Onbekende, geholpen door zijn beide vrienden, namelijk er in geslaagd de misdadige Dokter Pétri en zijn handlangers te ontmaskeren en aan de politie uit te leveren, nadat het hem duidelijk was gebleken, dat de dokter zijn alleszins geniale doch tevens mensonterende uitvinding had beproefd op een zevental door hem ontvoerde, jonge, rijke vrouwen, die het slachtoffer dreigden te worden van de helse operatie, welke dokter Pétri op de willoze vrouwenlichamen had uitgevoerd en die haar volkomen van iedere herinnering zou beroven, terwijl de dokter hen een nieuw geheugen en nieuwe jeugdherinneringen alsmede een andere toekomst zou geven. (1)

Terwijl Charles en James zich aan een zelig nietsdoen hadden overgegeven bevestigde Rafles al weer een nieuw avontuur waartoe hij geruime tijd bezig was geweest met het verzamelen van ontelbare gegevens, die hem straks het slagen van zijn onderneming zouden moeten waarborgen, een onderneming, waarbij Charles en James traditiegetrouw hun hulp zouden moeten verlenen, terwijl ook Ophelia, die inmiddels in Londen was teruggekeerd, door Rafles reeds in het plan van het nieuwe avontuur was ingedeeld.

HOOFDSTUK II.

WAARIN EEN POLITIEAGENT OP ZIJN SIGNAALFLUITJE BLAAST EN RAFLES OVER INKOMSTENBELASTING PEROREERT.

De volgende morgen, rond elf uur, bevonden zich slechts enkele bezoekers in de grote hall van de First State Bank, waar de be-

1) Zie Nr. 15: Het mysterie der 7 verdwenen vrouwen.

dienden, een twintig in getal, achter hun schrijftafel even verademden en onder het welwillend oog van hun dienstoversten op gedempte toon met elkaar een praatje sloegen. Het was het uur dat er meestal weinig om handen was, want de meeste cliënten verschenen doorgaans tussen negen en elf ofwel tussen half twaalf en twaalf uur. Waaraan dit verschijnsel te wijten was, kon niemand zeggen en geen der employé's brak er zich trouwens ook maar één minuut het hoofd over. Zij beschouwden dit half uurtje van betrekkelijke rust als een steeds weerkerend cadeautje en zowel de dienstoversten als de kassiers hadden zich allengs met het idee vertrouwd gemaakt, dat hun ondergeschikten in dat halve uur een soort rustpauze hielden, ofschoon het werk officieel niet werd stilgelegd.

Het was dan ook bijna te begrijpen dat de bedienden zowel als hun diensthoofden volkomen perplex en verrast waren, toen een drietal mannen de hall binnentraden en het doel van hun komst met onmiskenbare en dreigende middelen bekend maakten.

Alles gebeurde tenslotte ook zo bliksemsnel en onverwacht, dat geen der aanwezigen in staat was de eerste seconden te reageren. Daarna was het voor om het even welke handeling reeds veel te laat, want de dreigende revolvers die twee der gemaskeerde en vermomde bezoekers op de aanwezigen richtten, lieten geen enkele keuze. In een oogwenk waren alle aanwezigen, bedienden zowel als de paar cliënten, bijgedreven en werden grimmig onder schot gehouden, terwijl de derde medeplichtige intussen op zijn beurt over de amper manshoge afsluiting uit hout en glas was gewipt in het gedeelte waar de procuratiehouder en een paar zijner medewerkers zich ophielden en waar zich ook de grote, openstaande brandkast bevond. Geen der mannen kreeg gelegenheid de knop van het alarmsignaal in werking te stellen, waardoor niet alleen de alarmschellen in het gehele gebouw en de dichtstbijgelegen politiepost zouden overgaan, maar waarbij ook de brandkast automatisch zou dichtslaan.

De overval bleek inderdaad een volkomen verrassing en dat was vooral in niet geringe mate te wijten aan de stoutmoedige, haast ongelooflijk brutale wijze waarop hij werd

uitgevoerd. Geen der aanwezigen had zich een dergelijke durf ooit kunnen voorstellen en de toestand van verbazing waarin ze de eerste ogenblikken verkeerden, werd hen noodlottig.

Met een korte, welsprekende beweging met zijn revolver had de derde der boeven de procuratiehouder en zijn helpers doen rechtstaan en ze het bevel gegeven zich met de handen in de hoogte en het gelaat naar de muur te keren.

Vlug, maar zonder enig teken van zenuwachtigheid liet de boef de talrijke stapeltjes bankbiljetten, welke zich in de brandkast bevonden, in daartoe blijkbaar speciaal bestemde zwartzijden zakken glijden, zonder de mannen aan de muur méér dan één seconde uit het oog te verliezen. Amper een paar minuten later was de brandkast netjes leeggeroofd en na de beide zakken met een zwaai over de afsluiting te hebben gegooid, volgde de man als een volleerd acrobaat, griste ze met een bliksemsnelle beweging weer van de grond en rende als een haas naar de uitgang, op de voet gevolgd door zijn beide kornuiten. Juist hadden ze de brede toegangspoort bereikt en sloeg een hunner de verbaasde portier met de kolf van zijn revolver bewusteloos met een vakkundig toegebrachte slag achter het linkeroor, toen in het hele gebouw de alarmschellen luidrinkelend in werking traden.

Vliegensvlug echter sprongen de boeven in de grijze sportwagen die ze voor hun binnentreden juist voor de toegangspoort hadden geparkeerd en waarvan ze de motor hadden laten lopen. Een korte ruk aan het stuurwiel, een druk op het gaspedaal en het losgooien der remmen volbracht de chauffeur omzeggens met één beweging en als met een sprong mengde de wagen zich in het verkeer, op het ogenblik dat enkele der bedienden onder het uitstoten van luide kreten naar buiten kwamen gehold. Een agent, die op een twintigtal meters vandaar op post stond, was eveneens met vlugge passen naderbij gesnel, trok zijn revolver, maar zag dat het drukke verkeer hem bellette er gebruik van te maken en stopte hem weer weg. Krachtig begon hij op zijn signaalfluit te blazen en trachtte zich tevergeefs door de dichtopeengepakte menigte te worstelen, die voor de toegang van de

bank in een oogwenk was samengestroomd. Het gelukte hem eerst ruime baan te maken, toen een viertal andere agenten, op het signaal toegesnel, de massa op vlugge en niet altijd zachte wijze uiteendreven, terwijl een hunner aan een paar bedienden bevel gaf de nog steeds bewusteloze portier naar binnen te brengen.

Een paar motoragenten, gevolgd door een overvalwagen met gillende sirene arriveerden op dat ogenblik, stopten even en na een paar verkregen inlichtingen zetten ze de achtervolging in op de sportwagen die intussen reeds in de richting van Pall Mall was verdwenen, terwijl enkele agenten onder leiding van een inspecteur het bankgebouw binnentraden en de poort deden sluiten.

Met onverminderde snelheid en zich bitter weinig storend aan de verkeersreglementen, had de grijze sportwagen Piccadilly gekruist en snelde langs de New Bondstreet, vervolgens langs Oxfordstreet en Bakerstreet in de richting van Regents Park. Aan het Noordeinde van dit park, in het begin van de Camden Road kon de overvalwagen der politie het spoor oppikken, doch verloor het weer op de kruising van de Great College Street en de Kentishtown Road. Geen der weinige voorbijgangers aldaar kon iets over de grijze sportwagen mededelen, niemand scheen hem nog te hebben gezien, zodat het leek alsof de wagen plots door de aarde was opgeslokt. Meer nog dan een uur, kruisten de motoragenten en de overvalwagen door de straten van Kentishtown en omgeving, speurend, ondervragend, terwijl de inspecteur zachtjes in zichzelf zat te vloeken en zijn noodlot bejammerde. Tenslotte, na het hopeloze van zijn taak te hebben ingezien, kon hij niet anders dan genoegen nemen met zijn mislukking en gaf bevel rechtsomkeer te maken. Hij begreep dat zijn taak ten einde was en het de beurt was aan Scotland Yard om zich met de zaak bezig te houden. Het was in die zin dat hij zijn verslag opstelde en zijn onmiddellijke overste, de gegrondheid van dit feit erkennend, stelde zich dan ook direct in verbinding met het bureau der centrale recherche.

**

Nog geen twee uur na al deze gebeurtenissen verschenen reeds de vroege namid-

dagbladen en blokletterden met reusachtige titels, waarvan de drukinkt nog niet geheel droog was, de overval op de First State Bank, met de weinige bijzonderheden die er reeds van bekend waren.

Ook de mislukte achtervolging der motoragenten en de overvalwagen werden besproken, terwijl in een interview met de inspecteur — tenminste als het niet uit de fantasie van een der verslaggevers van het nieuwsbureau was geboren — de mening werd uitgesproken dat de boeven ergens op het grondgebied van Kentishtown moesten huizen, vermits de wagen daar in de buurt spoorloos was verdwenen.

Verschillende verkeersagenten hadden het nummer van de grijze sportwagen, die meer dan eens verbaliseerd was geworden wegens het overtreden der verkeersreglementen, opgenomen, doch bij onmiddellijk onderzoek was gebleken dat de nummerplaat was vervalst.

Op die wijze was elk spoor geheel doodgelopen en was het verder de taak van Scotland Yard, besloot de beschouwing van de Daily Telegraph, om in deze zaak spoedig klaarte te scheppen en de brutale gangsters, die met een buit van om en bij de honderdduizend pond aan de haal waren gegaan, spoedig in te rekenen, wilde men geen onbehagelijke en nerveuze stemming in de middens van de City verwekken.

Het verschijnen van deze extra-uitgave der Londense namiddagbladen, had in de woning van Rafles aan de St. James Square, gemengde gevoelens gewekt. De vier boekmijners waren in de zitkamer verenigd en keken elkaar beurtelings veelbetekenend aan bij het lezen van het sensationele nieuws.

Nadat allen zich tot in de kleinste bijzonderheden van de gebeurtenis op de hoogte hadden gesteld, heerste er een kort stilzwijgen, dat na korte tijd door Rafles zelf werd verbroken:

— Wel vrienden, dat is dat! Ik had niet gedacht dat men ons op die wijze het gras voor de voeten zou hebben weggemaaid!

— In elk geval een brutaal stukje! oordeelde Charles terwijl hij zijn lippen met bevestigende nadruk oopen klemde.

— Brutaal en handig, gaf Rafles toe; uit de hele opzet blijkt duidelijk dat hier een

weloverwogen plan met uiterste nauwgezetheid werd uitgevoerd.

— Tja, merkte James op, terwijl hij zich nadenkend over het hoofd krabde, wat hem een berisping van Ophelia kostte, een knappe donder, die chauffeur. Ik zou het hem niet gemakkelijk nadoen te midden van die drukte.

— Wie kan het geweest zijn? vroeg Ophelia nadenkend, terwijl ze met haar kleine hak driftig op de vloer stampte.

— Dat is om het even, merkte Charles wijsgerig op. Het geld is weg, foetsie en wij hebben het nakijken. Ditmaal kunnen we het bezoek van onze vriend Marlowe met rustig gemoed afwachten! We kunnen in koor zingen dat we onschuldig zijn als pasgeboren kinderen, met een ziel blank en rein als versgevalen sneeuw!

— Je schijnt je wel over deze gebeurtenis te verheugen, Charles! merkte de grote avonturier sarcastisch op.

— Ik? deed de jonge man onschuldig en trachtte zijn gelaat in een naieve plooi te brengen, iets waarin hij slechts ten dele slaagde.

— Tracht maar niet te ontkennen, Charles, je enthousiasme van daarnet was maar al te welsprekend. Vergeet echter niet dat je wel eens te vroeg zou kunnen juichen!

— Wat bedoel je daarmee? vroeg de jonge man achterdochtig. Je bent toch niet van plan om die inbraak toch te laten doorgaan? De bank is totaal leeggehaald!

— Neen Charles, die inbraak is natuurlijk geschrap, dat is vanzelfsprekend. Ik zou wel graag eens een blik in de boeken van de bank werpen, maar om hiervoor in te breken, lijkt me nogal overdreven!

Charles haalde verlicht adem en zei luchtig:

— Dat was ook mijn oordeel, maar met jou weet men nooit waar men aan toe is!

Er verschenen twinkelande spotlichtjes in de ogen van de grote avonturier, toen hij Charles zo plots zag verademen. Dan, alsof het de normaalste zaak van de wereld gold, vervolgde hij:

— Natuurlijk is die inbraak overbodig, we moeten alleen zien uit te vinden wie die mannen zijn, welke zo handig de bank hebben geplunderd!

Charles hapte naar adem en keek zijn

vriend met een blik van ongeloof in de ogen aan.

— Meen je dat heus, John? Of hou je me enkel maar voor de gek?

— Ik meen het ernstig, Charles! Ik zou het mezelf nooit vergeven indien ik dat geld voor mijn neus zou laten voorbijgaan. In mijn geest had ik het reeds een doeltreffende bestemming gegeven.

— Ik vind ook dat we iets moeten doen! mengde Ophelia zich in het gesprek; we moeten dat geld zien weer te vinden, wat jij James?

De reus keek even naar het gelaat van het meisje, vervolgens naar Rafles en zei opgetogen:

— Daar kan je donder op zeggen! We zullen die onderkruipers wel te pakken krijgen!

Ophelia en Rafles schoten in de lach en ook Charles kon geen weerstand bieden aan de koddigheid van dit gezegde. Toen ze hun ernst hadden weergevonden, kon hij echter toch niet nalaten op te merken:

— Dat is alles goed en wel, maar hoe vinden we de verblijfplaats van die kerels uit? Ze kunnen op dit ogenblik reeds mijlener van Londen verwijderd zijn!

— Dat geloof ik niet, Charles, antwoordde de grote avonturier. Voorlopig kunnen ze geen betere schuilplaats verlangen dan deze millioenenstad. En de handige en perfecte wijze waarop de overval is gepleegd, kunnen rustig doen veronderstellen dat ze er allerminst aan zullen denken Londen te verlaten. Ze weten dat de politie overal naar hen zal uitkijken en zullen niet zo dwaas zijn zich bloot te geven!

— Maar ook Londen, meende de jonge man, is tamelijk groot...

Rafles antwoordde niet, doch begaf zich naar de bibliotheek en kwam enkele ogenblikken later met een rolletje linnen, dat bij het openspreiden een volmaakte, keurige stafkaart van Londen en omgeving bleek te zijn. Daar de zittkamer niet geschikt bleek om de kaart grondig na te slaan, begaf het gezelschap zich naar de ruime bibliotheekzaal, waar de grote, brede leestafel in gebruik werd genomen.

Rafles spreidde er de kaart op uit en op zijn aanwijzing volgden allen de uiteenzetting. De grote avonturier wees met zijn

vinger de plaats aan, waar volgens het relaas der dagbladen de grijze sportwagen verdwenen was. Daarna wendde hij zich tot zijn vrienden:

— Misschien is geen van jullie op het idee gekomen, maar het spoorloos verdwijnen van de wagen wijst volgens mij op een weloverwogen plan.

Niemand van het gezelschap scheen de oplossing te kennen en het was Charles die opmerkte:

— Ik begrijp niet, waar je heen wilt, John! Het enige wat ik uit die verdwijning kan concluderen is, dat de dieven daar ergens hun verblijf hebben.

— Dat is de vergissing die ook de politie schijnt te maken, Charles. Ze zoeken naar een grijze sportwagen, is het wel? En vermits die in de buurt van Kentishtown verdwenen is, moet logischerwijze de schuilplaats der boeven zich daar bevinden. Maar gesteld nu, dat de dieven die grijze sportwagen, die natuurlijk elkeen sterk opvalt, slechts als een soort maskerade hebben gebruikt? En dat ze in de buurt van Kentishtown doodleuk van een wagen met onopvallende kleur hebben gebruik gemaakt?

— Je meent dus, dat ze over twee auto's beschikten? vroeg Charles. Maar die grijze sportwagen moet dan toch ontdekt worden waar ze hem verlaten hebben?

— Ik geloof niet dat ze hem zullen ontdekken, Charles, om de doodeenvoudige reden dat de grijze wagen en de andere, een en de zelfde zijn!

— Je bedoelt... een auto met valse panelen? vroeg Charles ademloos.

— Juist, Charles! Ongetwijfeld beschikten de dieven te Kentishtown over een garage of iets dergelijks, met twee uitgangen. Het enige waar ze zorg voor te dragen hadden was, min of meer ongemerkt met de grijze wagen die plaats te bereiken. En enkele minuten daarna konden ze langs de tegenovergestelde zijde met een geheel anders uitzierende auto opduiken, die aan geen mens zou opvallen. Zelfs gesteld dat iemand de grijze wagen de garage had zien binnen rijden, dan nog zou de politie geen stap verder zijn, vermits van de grijze wagen geen enkel spoor meer zou bestaan!

— Dat klinkt lang niet zo gek! zei Ophelia enthousiast. Natuurlijk is dat de manier

waarop de grijze wagen spoorloos kon verdwijnen.

— De mogelijkheid is ongetwijfeld niet uitgesloten, meende Charles ietwat voorzigtiger.

— Ik ben ongeveer zeker, dat men op die wijze te werk is gegaan, zei Rafles. De vraag is nu echter: waar hebben de schelmen toevlucht gezocht?

— Gemakkelijk uit te vinden lijkt me dat niet, zei Charles weifelend, ten minste als we in den blinde moeten gaan zoeken.

— Wat jij in den blinde noemt, Charles, merkte de grote avonturier op. Vergeet echter niet dat slechts weinigen uit de Londense boevenwereld in staat zijn een dergelijke overval zo perfect uit te voeren. Het feit trouwens dat hij slechts door drie personen werd gepleegd, stemt ook tot nadenken.

— Drie man, zei Charles peinzend; een der benden zal het dan hoogstwaarschijnlijk niet zijn, tenzij ze met zo'n klein aantal gewerkt hebben om de politie te misleiden.

De jonge man liet in zijn geest de film afrollen van de bekendste figuren en benden uit de onderwereld en somde op:

— Speedy Harris..., Joe the Hawk..., Sterling Collins..., the Crackers..., the Seven Plumbers, nee, zei de jonge man hoofdschuddend, geen van allen kunnen het geweest zijn.

— Denk nog even goed na, adviseerde Rafles, en let vooral op het getal van drie!

— Drie... drie..., wacht eens wat, ik heb het! riep hij triomfantelijk uit. De burggraaf! Het kan niemand anders geweest zijn dan hij!

— Niet zo slecht geraden, meende Rafles. Ik moet zeggen dat ik al de tijd reeds aan hem heb gedacht. Natuurlijk kunnen we ons vergissen...

— Onzin, zei Charles, alleen iemand als hij en dan nog een Fransman kan de brutaliteit bezitten om dat gevaarlijke werkje met zo weinig middelen uit te voeren. Het lijkt wel of hij het terrein van zijn werkzaamheden verlegd heeft en een gevaarlijke concurrent begint te worden. Eerst de kroonjuwelen en nu dit... Als iemand het in een boek zou schrijven, zou niemand hem geloven!

— Dat is met de meeste dingen het geval, Charles; de werkelijkheid klinkt doorgaans

véél fantastischer dan wat de fantasie van om het even welke schrijver weet uit te denken.

— Sorry, zei Ophelia sarcastisch, jullie levenswijsheid in vingerhoedsvorm is misschien wel interessant, maar ik zou liever wat van jullie plannen horen!

— Daar wordt aan gewerkt, mijn lieve kind, zei Rafles glimlachend. Wij zullen in de eerste plaats trachten uit te vinden of de Savigny waarlijk de rechte man is. Er is dus heel wat werk voor de boeg en we zullen dan ook maar onmiddellijk aanpakken. Jij Charles, wendde de grote avonturier zich tot de jonge man, moet trachten uit te vinden over welke auto's de burggraaf beschikt, of hij soms een wagen gehuurd heeft en om welke tijd hij er vandaag gebruik van heeft gemaakt. Het best wend je je eerst tot de secretaris van de autoclub en vervolgens tot de garagehouders in de city.

— Aangenaam vooruitzicht, bromde de jonge man; dat werkje kan misschien wel dagen duren.

Rafles ging niet in op deze opwerping, maar wendde zich tot Ophelia:

— Jij enthousiasteling, krijgt een bijzondere opdracht: je moet van een der bankbedienden zien te weten te komen of de burggraaf in de jongste weken herhaaldelijk de First State Bank heeft bezocht en op welke uren. De lijst met namen en adressen der bedienden kun je van Charles krijgen, want hij heeft ze verzameld in verband met ons eigen plan voor de inbraak. Het best kun je de rol spelen van journaliste en als het je enigszins meevalt loop je misschien wel tegen een vrijgezel aan of een getrouwde man, die er wel iets voor voelt je een dinétje aan te bieden. Ik hoop, dat je onderneming geen fiasco wordt.

— Komt dik in orde! zei het meisje joviaal; laat dit zaakje maar aan tante Ophelia over en je zult eens zien met welke surprises ik thuiskom!

— Neem maar geen verkeerde aansluiting, zei Charles nijdig, zodat je hart niet in verdrukking komt!

— Malloot! antwoordde het meisje lachend, terwijl ze de jonge man ondeugend met de hand door het haar streek, zodat het geheel in de war kwam, je weet toch wel dat jij m'n enige hoop bent, poor old chap! Geef me nu

maar vlug die lijst en wees een zoete jongen!
— Jongelui, zei Rafles op een toon die hij berispelend trachtte te doen klinken, schei nu uit met dat gekke gekibbel, terwijl het ernstige werk wacht; we moeten vlug zien klaar te komen, want anders gaat elk spoor verloren!

Hierop wendde de grote avonturier zich tot James:

— Jij James, gaat met mij samen naar het huis van de burggraaf!

— Is dat wel aan te raden? vroeg Charles verschrikt.

— Stel je gerust, Charles, we zullen ons wel zo vermommen dat de Savigny geen argwaan krijgt. In ieder geval moet ik er poolshoogte gaan nemen willen wij met zekerheid kunnen vaststellen of onze vermoedens juist zijn. Laat ons dus geen tijd meer verliezen met onnodig praten, want elke minuut kan kostbaar zijn.

**

— Zodus, zei Raoul de Savigny gemelijk tot de beide bezoekers, die hij met een kort gebaar een zetel had toegewezen, als ik het goed begrijp zijn jullie belastingcontroleurs?

— Niet geheel en al, zei een der mannen, die niemand anders was dan John Rafles. We zijn verbonden aan het recherchebureau van de Londense belastingomschrijving; hier is onze officiële aanstelling.

Rafles diepte uit zijn jaszak een soort identiteitskaart op, een zeer officieel uitzienend stuk, waarop de hoedanigheid van de drager was vermeld.

De Savigny wierp een vlugge blik op het bewijsstuk en zei verveeld:

— Ik twijfel niet aan uw identiteit; ik vraag me echter af wat jullie hier komen zoeken?

— Nou, antwoordde Rafles, op ironische toon, ons bezoek kan U toch moeilijk verbazen, Monsieur le vicomte! U bewoont een prachtig ingericht huis, houdt er bedienden op na, verkeert in dure restaurants en clubs en desondanks, ofschoon U nu reeds meer dan één jaar te Londen verblijft, geeft U geen enkele bron van inkomsten op.

— En als ik jullie nu eens vertel dat ik rentenier? zei de burggraaf meesmuilend.

— Dan zouden wij zo vrij zijn dit niet te geloven, monsieur le vicomte, antwoordde

Rafles met stalen gezicht. Volgens de gegevens waarover wij beschikken bezit U in Engeland geen eigendommen, U oefent geen enkel ambt of bediening uit, terwijl de eventuele sommen, die U uit Frankrijk zoudt kunnen betrekken, bij de huidige deviezenregeling veel te gering zijn om een staat te voeren zoals U het doet.

De burggraaf trok de wenkbrauwen in de hoogte en bleef gedurende enkele seconden het stilzwijgen bewaren.

Dit gaf Rafles de gelegenheid zijn blik door het vertrek te laten dwalen, waarvan de bemeubeling van een zeldzame smaak getuigde.

Het huis dat Raoul de Savigny bewoonde was gelegen aan de New Oxfordstreet en dateerde uit het Victoriaanse tijdperk.

Ook het inwendige, zowel wat tapisserie als bemeubelering betrof, was in diezelfde stijl gehouden en wekte niet alleen de indruk dat de bewoner iemand was met beschaving en cultuur, maar tevens ook een betrekkelijke welstand moest genieten.

Ook de werkkamer waarin de burggraaf zijn bezoekers ontvangen had, was met zeer veel smaak ingericht, zoals Rafles kon opmerken.

Een zeer opmerkelijk landschap van Gainsborough, benevens een ets van Romney en een studie van Delacroix versierden de wanden, terwijl de meubelering bestond uit prachtig gesculpteerde en ingelegde antiquiteiten, waarvan de afwerking de bewondering van Rafles gaande maakte.

Intussen had de burggraaf zich van zijn verbazing hersteld, welke de jongste woorden van de grote avonturier hadden teweeggebracht en wist zijn gelaat tot een glimlach te plooiën, toen hij antwoordde:

— Jullie diensten schijnen zich heel speciaal aan mijn handel en wandel te hebben geïnteresseerd, mijne heren; ik zou haast eerder gaan geloven dat jullie detectives zijn in plaats van belastingbeambten.

Daarin zoudt U zich vergissen, monsieur le vicomte, al wil ik graag toegeven dat ons werk soms wel enige gelijkenis vertoont met dit van politiepeurders.

— En jullie willen nu?... vroeg de burggraaf met pijnlijke beleefdheid.

— Niet heel veel bijzonders, antwoordde Rafles op beminlijke toon. We zouden

enkel een controleerbare opgave van uw inkomsten of andere fondsen willen kennen.

— Dat is geen gering verzoek, repliceerde de burggraaf. Als ik jullie nu eens zei dat dit alles door mijn vrienden betaald wordt.

Rafles keek met een ongelovige blik in het rond:

— Dit huis en de rest, monsieur le vicomte? Zulke vriendendiensten zijn nogal twijfelachtig, is het wel?

— Waarom? vroeg de burggraaf luchtig; ik daag elkeen uit om het tegendeel te bewijzen!

— Misschien zou de politie er anders over denken! wierp Rafles op, tot het offensief overgaande.

— De politie?

Raoul de Savigny glimlachte ironisch.

— Mijn beste man, die zou genoeg moeten nemen met dezelfde uitleg. Zolang niemand het tegendeel kan bewijzen van wat ik zeg, heeft men dat voor waarheid te aanvaarden.

Rafles dacht enige ogenblikken na; tot hiertoe was hij nog geen stap gevorderd in de richting van zijn onderzoek.

Hij wou het gesprek net over een andere boeg gooien, toen zachtjes op de deur werd geklopt en de huisknecht van de burggraaf op de drempel verscheen. Over het hoofd van Rafles en James heen, wendde hij zich tot de Savigny en zei:

— Er is geen wild vandaag, monsieur le vicomte!

De burggraaf blikte even verrast op en wierp een meer onderzoekende blik op beide mannen voor hem.

Daarna begon hij schijnbaar gedachteloos met een briefopener te spelen en zei, zich tot de bediende wendend:

— In orde, François!

Rafles wachtte tot de huisknecht weer zou vertrekken, doch deze scheen geen aanstalten te maken om te verdwijnen.

Onzichtbaar voor Rafles en James, vermits zij met de rug naar hem waren toegekeerd, bleef hij op dezelfde plaats staan en een onbehaaglijk gevoel, een niet te definiëren achterdocht, maakte zich van Rafles meester.

Zijn gelaat bleef onbewogen bij deze reacties, doch de burggraaf scheen wel over een zesde zintuig te beschikken, want radend

wat er in het gemoed van de grote avonturier omging, zei hij:

— En nu, mijne heren, laten we ophouden met deze kleine comédie en spijkers met koppen slaan! Wees zo goed geen enkele ondoordachte beweging te maken, want ik verwittig u, mijn huisknecht François heeft u allebei onder schot!

HOOFDSTUK III.

WAARIN SPRAKE IS VAN EEN JONGEHEER WINNIE EN OPHELIA EEN VERHAALTJE VERTELT.

„The golden Rose” was een dier kleine eetgelegenheden, zoals er in de Londense City verschillende zijn en waar men aan schappelijke prijs in een gezellig milieu, zonder al te overdreven kosten, kon lunchen.

De menu's zijn er niet zo rijkelijk en verscheiden zoals in de bekende restaurants van het West-End, het Strand en de buurt Charing Cross en evenmin is de bediening er zo ritueel en pijnlijk correct, maar de spijzen zijn er verzorgd en noch de maitre d'hotel, noch de obers draaien voortdurend om je tafeltje heen, om je haast bij elke nieuwe hap onder de tenslotte onbelangrijk aandoende voorkomendheden te bedelen.

Het was naar zulke gelegenheid dat Ophelia Morgan was heengeloodst door Winnie Saunders, een jonge man van ongeveer vijfendertig jaar en van beroep kassier bij de First State Bank.

Saunders was door Ophelia „ontdekt” als de man, die het best geschikt voorkwam om inlichtingen te verstrekken over de eventuele bezoeken, welke de burggraaf tijdens de jongste weken aan de bank zou hebben gebracht. Saunders werd inderdaad door zijn collega's over het algemeen beschouwd als iemand, die graag zichzelf hoorde praten en die allerlei eigenaardige hobbies bezat.

Na een bezoek aan een paar typistes, welke in een der departementen van de bank werkzaam waren, had Ophelia al deze wetenswaardigheden over Saunders opgedaan en het had het meisje niet veel moeite gekost om diens adres uit te vinden.

Saunders woonde als vrijgezel in een soort pension, dat door twee oude juffrouwen werd gehouden. Het bezoek van het meisje had de jonge man aangenaam verrast en zielsgelukkig dat hij zijn zit-slaapkamer en de eenzaamheid ervan kon ontvluchten voor het gezelschap van een zo aardig uitzijende en jonge journaliste, zoals Ophelia zich had voorgesteld, had hij het meisje een lunch aangeboden in „The golden Rose”, de enige gelegenheid die Saunders reeds meer dan één keer had bezocht.

Glimlachend had Ophelia de invitatie aanvaard, daarbij denkend aan de woorden van Raffles, die haar een dergelijk avontuur had voorspeld.

Met haar sterk ontwikkeld vrouwelijk instinct, aangevuld door het van Raffles en Charles verkregen psychologische inzicht, had Ophelia zich onmiddellijk een idee kunnen vormen van Saunders persoonlijkheid. Hij kwam haar voor als een ietwat ambitieuze, een tikje té zelfverzekerde jonge man, die de overtuiging was toegedaan dat zijn capaciteiten over het algemeen werden onderschat. Dat haar doorzicht juist was geweest, kwam onmiddellijk tot uiting tijdens het gesprek in de huurauto, die hen naar het kleine restaurant bracht.

Saunders vertrouwde haar inderdaad zonder omwegen toe, dat hij eens of morgen zijn naaste omgeving en zijn collega's zou verbazen door een daad, die zijn naam bekendheid zou doen verwerven. En toen ze goed en wel gearriveerd waren, was Saunders, een beetje onhandig, maar toch zonder een al te gek figuur te slaan, erin geslaagd een doorsnee lunch samen te stellen.

De jonge man, overmoedig door de belangstelling van de vermeende journaliste, praatte onder de maaltijd honderd en één uit, hierin aangemoedigd door Ophelia, die zichzelf feliciteerde met deze spraakzame ontdekking en het gesprek allengs in de richting van de bankoverval had geleid.

Na het dessert, onder het drinken van een glas lichte „vin rosé”, weliswaar een inbreuk op de tafel-étiquette, doch door Ophelia wijselijk zwijzaam geaccepteerd, kwam de jonge man steeds meer en meer los.

Niet vertrouwd met het gebruik van spiritualiën, steeg de drank Saunders allengs

naar het hoofd en maakte een lichte roes zich van hem meester. Hij was nu geheel vervuld van zijn jeugdige overmoed en vertelde het meisje met veel omhaal de geschiedenis van de bankoverval en de rol die hij had gespeeld.

Hij was de eerste geweest, blufte hij, die de rovers achterna was gesnel, toen ze het gebouw verlieten, en daar hij, trouwens zeer tot zijn spijt moest hij erkennen, niet anders had kunnen verrichten, had hij maar het hardst van allen geschreeuwd!

Voorzichtig en geleidelijk bracht Ophelia de figuur van de burggraaf ten tonele en stelde aan Saunders de vraag, na hem de persoonsbeschrijving van de Savigny te hebben meegedeeld, of deze soms een geregelde bezoeker was van de bank.

Saunders liet het meisje tot tweemaal toe de bijzondere kenmerken van de burggraaf herhalen; na ingespannen te hebben nagedacht, wist hij inderdaad te vertellen dat een dergelijk persoon sinds enkele weken een getrouw bezoeker van de bank was geweest.

Ophelia vernam ook nog dat de man, die zij als de burggraaf kende, in den beginne het gebouw op verschillende uren van de dag had bezocht, doch daarna meer dan een week lang telkens tussen elf en twaalf uur 's middags was verschenen.

Er scheen plots in de geest van Saunders iets bijzonders om te gaan, want na het verstrekken van deze mededelingen was hij eensklaps wat minder spraakzaam geworden en iets van een slimme uitdrukking was over zijn gelaat gegleden.

De lichte roes welke het drinken van de wijn had veroorzaakt scheen van hem afgevallen en in zijn hersens speelde zich een koortsachtig combinatieproces af.

Ophelia, vervuld van haar eigen ideeën, en geheel in haar nopjes om het succes van haar onderneming, schonk weinig aandacht aan het veranderde humeur dat haar disgenoot aan de dag legde.

Ze was trouwens ook nog te onervaren op het gebied der menselijke psyche, opdat ze de plotse ommekeer bij Saunders zou hebben kunnen definiëren en ze schreef diens veranderde stemming toe aan de invloed van de wijn.

Reeds enkele minuten had de jonge man

er het zwijgen toegedaan; dan wendde hij zich tot Ophelia en verzocht het meisje hem even te willen verontschuldigen.

Zonder erbij te denken gaf het meisje het gevraagde verlof en Saunders stond van zijn stoel op en haastte zich naar het sous-terrein, waar hij op een geheimzinnige wijze van de telefoon gebruik maakte.

Een paar minuten daarna nam hij zijn plaats tegenover Ophelia weer in en nam het gesprek weer op zonder echter nog over de overval te gewagen.

Daar Ophelia echter alles wist wat ze weten wou, liet zij ook dat onderwerp verder onaangeroerd en zocht naar een middel om zich zo vlug mogelijk van de weerom bespraakt geworden Saunders te ontdoen, zonder daarbij al te onbeleefd te schijnen.

De kassier scheen zich echter voorgenomen te hebben het meisje nog een ruime tijd aan de praat te willen houden, waarin hij door zijn radheid van tong dan ook volkomen slaagde.

Hij was een onbelangrijk verhaal begonnen en hield zijn uiteenzetting reeds een kwartier lang vol, ofschoon Ophelia slechts met een half oor en soms helemaal niet luisterde.

Om haar verveling enigszins te temperen keek ze naar het bedrijf der in- en uitgaande bezoekers en schrok even op toen ze op een gegeven ogenblik inspecteur Marlowe het restaurant zag binnentreden.

Marlowe keek onderzoekend naar links en rechts en stevende dan op het tafeltje toe, waaraan Ophelia en Saunders hadden plaatsgenomen.

De eerste seconden was het meisje totaal in de war en allerlei bange voorgevoelens flitsten haar door het hoofd.

Tenslotte slaagde ze er echter in haar zelfbeheersing te herwinnen en toen de inspecteur tot op een paar passen was genaderd, had ze zichzelf weer geheel in bedwang.

Op dat ogenblik hield Saunders plots met zijn verhaal op, sprong recht en begroette Marlowe op heel hartelijke wijze. Zijn eerste werk was zijn disgenote aan Marlowe voor te stellen en de inspecteur, die het meisje nog niet had opgemerkt of althans slechts oppervlakkig aandacht aan haar had besteed, scheen door deze ontmoeting minstens

zo verbluft als Ophelia was geweest, toen zij de inspecteur had zien binnentreden.

De verwarring waarvan Marlowe blijk gaf, stelde Ophelia gerust en deed haar inzien dat de inspecteur vreemd was geweest aan haar aanwezigheid in het restaurant.

Ook begreep ze dadelijk dat zijn bezoek in verband moest staan met de afwezigheid van Saunders een goed kwartier geleden, doch de kern van de zaak bleef voor haar nog altijd min of meer een raadsel.

Marlowe, die heel spoedig zijn zelfbeheersing had teruggewonnen, boog correct voor de jonge vrouw, terwijl hij haar met scherpe, onderzoekende blik opnam. Hij wist niet in welke verhouding zij tot Saunders stond, daar deze hem langs de telefoon slechts enkele woorden had meegedeeld, woorden in verband met de overval op de First State Bank, die hem wel belangrijk genoeg toeschenen om er onmiddellijk meer over te vernemen.

Saunders, geheel van zichzelf en van zijn ontdekking vervuld, scheen niets te hebben opgemerkt, noch van de verwarring van het meisje, noch van de verbazing van de inspecteur.

Hij voelde dat hij aan de vooravond stond van een grote verandering in zijn leven en zag in zijn verbeelding zijn jarenlang gekoesterde dromen van roem in vervulling gaan. De persoonsbeschrijving, die Ophelia hem van Raoul de Savigny had gegeven, had in zijn geest een plotse flits teweeggebracht. Toen hij zich het uiterlijk van die man had voorgesteld, was hem eensklaps duidelijk geworden dat ook een van de boeven, welke de overval hadden gepleegd, aan deze beschrijving beantwoordde en hoe meer hij hierover had nagedacht, des te zekerder was hij zich hierover gaan gevoelen. Het kwam dan ook geheel overeen met zijn aard, dat hij onmiddellijk deze kans om zich te doen gelden aangreep. Dat hij zich hierbij tot Marlowe had gewend was geen toeval, vermits hij de inspecteur sinds zijn kinderjaren kende en een paar jaar met hem college had gelopen.

Familieomstandigheden hadden Saunders verplicht zijn studie op te geven, zodat hij eerst klerk op een bureel was geworden, daarna de oorlog had meegemaakt en ten-

slotte, na de overwinning van Engeland, op de First State Bank was terecht gekomen.

Al de tijd was er tussen hem en Marlowe nog steeds een vaag contact geweest en zelfs tijdens de oorlogsjaren hadden beide mannen elkaar een paar maal ontmoet.

Saunders was steeds een beetje afgunstig geweest op zijn vroegere schoolmakker, wiens carrière en avontuurlijk leven hij benijdde. De droom van Saunders was steeds geweest een beroemd detective te worden, maar de levensomstandigheden hadden er anders over beslist en hem in een andere richting gedreven.

Daar hij zijn ideaal geen vaste vorm had kunnen geven, troostte hij zich met te luisteren naar de verhalen van zijn vriend over boeven, benden, inbraken, moorden en overvallen, waarin Marlowe speurderswerk had verricht. Verder was hij een hartstochtelijk lezer van al de detectiveverhalen, die hem onder het oog vielen en vond er een zeldzaam genoegen in zich steeds met de held van het verhaal te vereenzelvigen.

Vandaag echter had hij de gelegenheid gezien, zich daadwerkelijk op het gebied der criminaliteit verdienstelijk te maken en hij had dan ook niet gearzeld Marlowe op te bellen.

Hij liet de inspecteur geen gelegenheid om ook maar iets in het midden te brengen, maar begon onmiddellijk met zijn bevindingen mede te delen.

In andere omstandigheden had Marlowe misschien twijfelachtig gestaan tegenover Saunders' verhaal, doch de aanwezigheid van Miss Morgan liet hem vermoeden dat hij inderdaad wel eens een belangrijke ontdekking op het spoor kon zijn. Dit idee nam nog vastere vorm aan, toen hij vernam welke rol Ophelia in heel de geschiedenis speelde en op welke wijze ze er in geslaagd was Saunders uit te vragen.

Ophelia, die voelde dat de zaken niet liepen zoals ze het zich aanvankelijk had voorgesteld, was vervuld van zenuwachtige spanning en maakte op een gegeven ogenblik aanstalten om afscheid te nemen.

Dit was echter niet in overeenstemming met de wens van Marlowe en zoetsappig zei hij dan ook:

— Kom, mijn beste Miss Morgan, als journaliste hebt U er toch alle belang bij alle

mogelijke inlichtingen te verzamelen!

Marlowe drukte ironisch op het woord „journaliste”, doch wachtte zich wel Saunders over de ware identiteit van Miss Morgan in te lichten, daar hij het bemoeizieke karakter van zijn vriend kende en allerlei complicaties vreesde. Hij wou echter klaarheid scheppen in deze puzzle en trachten te achterhalen welk aandeel Miss Morgan en vanzelfsprekend ook Rafles zou kunnen hebben in heel deze geschiedenis.

Ophelia van haar kant, dorst niet al te zeer aan te dringen en zonk terug neer op haar stoel, daar zij er op het ogenblik weinig voor voelde de ontstemming van de inspecteur op te wekken, terwijl ze ook nieuwsgierig was te weten welke plannen Marlowe voorhad en in welke richting zijn vermoedens uitgingen.

— O dus, zei Marlowe, nadat hij Ophelia's vertrek had belet, als ik het goed heb, heeft Miss Morgan je iemand beschreven en gevraagd of die persoon sinds enkele weken niet een regelmatig bezoeker was van de bank. En jij, Saunders, hebt aan die beschrijving die persoon herkend als een der bedrijvers van de overval?

— Zo is het! beaamde Saunders ijverig. En ik ben héél zeker van mijn zaak!

— Die kwestie zullen we even laten rusten, antwoordde Marlowe. Wat me ontzettend interesseert is te vernemen van Miss Morgan wie de persoon is die ze zoo feilloos heeft weten te beschrijven, terwijl ik tevens die beschrijving ook graag uit haar mond zou vernemen!

Bij die woorden richtte het meisje zich agressief op, doch sloeg de ogen neer voor de scherpe blik van Marlowe. Ze wist dat ze in het net zat en verwenste het noodlot dat haar juist bij die Saunders had doen terecht komen. Ze overwoog dat, door Marlowe vlakaf elke inlichting te weigeren, hij haar ongetwijfeld als medeplichtige zou inrekenen, zelfs al was hij ook van het tegendeel overtuigd. En zoals de dingen zich nu ontwikkelden was het absoluut noodzakelijk dat ze in vrijheid bleef, om Rafles van de toestand op hoogte te kunnen brengen. Ze moest trachten Marlowe op een dwaalspoor te brengen en er voor zorgen dat hij geen vermoeden kreeg van Rafles' plannen ten opzichte van de burggraaf. Hiervoor was

het echter noodzakelijk dat ze een gedeelte van de waarheid onthulde en de rest aanvulde met fantasie. Ze zocht dan ook tijd te winnen en zei:

— Natuurlijk wil ik graag medewerken om in deze zaak licht te brengen, al vrees ik dat ik niet veel meer kan zeggen dan wat ik aan Mr. Saunders heb verteld.

Ze had gepoogd haar stem een luchtige, zij het ook overtuigende klank te verlenen en was hierin vrij goed geslaagd.

Met een kort hoofdknikje moedigde Marlowe het meisje aan, haar verhaal te vervolgen, zonder echter door een of andere geaatsuitdrukking te verraden in hoeverre hij de bewering van Ophelia voor klinkende munt aanvaardde.

— Wel, zei Ophelia weifelend, zie hier dus wat ik van de hele geschiedenis weet.

En eerst langzaam en aarzelend, daarna, toen haar fantasie meer vaste vorm kreeg, begon ze met meer stelligheid en radde tong het verhaal voor te dragen dat ze op stel en sprong in elkaar had gedraaid.

Ze diste aan beide aandachtig luisterende mannen op, dat ze in de voormiddag een toertje had gemaakt met haar auto en bij een verkeersstremming in de buurt van Oxfordstreet, bijna was aangereden geworden door een grijze sportwagen, die een veel te hoge snelheid had. Gelukkig had ze haar tegenwoordigheid van geest weten te bewaren en had met veel moeite de aanrijding kunnen vermijden. De grijze sportwagen had een dertigtal seconden oponthoud gehad en Ophelia had van de gelegenheid gebruik gemaakt om de inzittenden eens goed op te nemen. Vooral de chauffeur was haar opgevallen door zijn karakteristieke trekken en zijn sportieve figuur en het had haar voorgestaan dat ze hem reeds ergens had ontmoet.

Terwijl ze nog volop haar geheugen aan 't raadplegen was, was de grijze wagen al full speed verdwenen, kris kras door het verkeer heen zonder zich om de verkeersreglementen te bekommeren. En toen Ophelia een paar uur later het relaas van de overval had gelezen, herinnerde ze zich plots dat het in de bank was geweest dat ze de chauffeur van de grijze sportwagen een paar maal had opgemerkt. Haar nieuwsgierigheid was geprikkeld geworden en daar ze toch niet

beters om handen had, besloot ze een beetje aan detective werk te gaan doen en was op die wijze met Saunders in aanraking gekomen.

Winnie was enthousiast over het verhaal van Ophelia en twijfelde helemaal niet aan de echtheid er van.

Het meisje bekommerde zich echter helemaal niet om zijn oordeel, maar keek vol bange verwachting naar het gelaat van Marlowe, waarop ze echter geen enkel spoor, noch van twijfel, noch van geloof aan haar woorden kon lezen. Ze wist dat haar verhaal niet zonder hiaten was, doch ze had het zo vlot verteld, dat ze bijna zeker was dat de inspecteur ze niet had kunnen opmerken.

Een paar minuten bleef Marlowe er het zwijgen toe doen en die tijd leek Ophelia wel een eeuwigheid toe. Het hart klopte haar in de keel en afwisselend gleden er ijskoude en warme rillingen langs haar rug. Tenslotte opende Marlowe de mond en zei:

— De geschiedenis is niet helemaal ongehoorzaam, maar toch...

Hij mompelde nog enkele onverstaanbare woorden, doch Saunders die zich in mannelijke pretentie enigszins verantwoordelijk voor Ophelia voelde, wendde zich tot Marlowe en zei tamelijk scherp:

— Ik begrijp niet wat op het verhaal van Miss Ophelia zou aan te merken zijn! Het klopt op alle punten en sluit geheel op mijn geschiedenis aan!

Marlowe keek Saunders even van terzijde aan en wierp vervolgens een doorborende blik op het meisje, die hem zonder te verpinken doorstond.

— Goed, zei Marlowe tenslotte aarzelend, ik neem aan dat het zo gebeurd is... En kent U die chauffeur? Heeft U hem kunnen terecht brengen?

Ophelia schudde ontkennend het hoofd, terwijl een onmerkbare zucht van verlichting ontsnapte.

— Neen, antwoordde ze, ik kan hem niet thuisbrengen; alleen weet ik met zekerheid dat ik hem in de bank heb gezien.

— Enfin, vertel dan maar eens hoe hij er uit ziet!

Ophelia gaf de beschrijving, terwijl Saunders sommige kleinigheden nog aanvulde. Zwijgend noteerde de inspecteur dit alles

en toen hij zijn boekje dichtklapte vroeg Ophelia, overmoedig geworden door het succes waarmede ze Marlowe een rad voor de ogen had weten te draaien:

— Kent U die man soms, inspecteur? Ik ben er zo nieuwsgierig naar te weten wie het is!

— Wie weet! antwoordde Marlowe, terwijl een raadselachtig glimlachje om zijn lippen speelde.

Ophelia begreep. Het was onnodig nog verder aan te dringen, want de houding van Marlowe had haar duidelijk gemaakt dat hij in de beschrijving die ze van de burggraaf had gegeven, ongetwijfeld deze daarin had herkend.

Ze maakte dan ook aanstalten om afscheid te nemen, toen Marlowe haar weerhield:

— Nog een vraag, Miss Morgan! Heeft U toevallig van heel deze geschiedenis iets aan Sir Neville verteld?

Ophelia trachtte haar gelaat een verschrikte uitdrukking te verlenen, wat haar ook wonderwel lukte.

— Hemeltje lief, nee hoor! Hij zou me pertinent verboden hebben me ermede te bemoeien! Hij waakt zo zorgvuldig over mij, weet je, dat ik in dat geval geen stap alleen buitenshuis had mogen zetten!

— Misschien had hij zelf er zich wel mede bemoeid! zei Marlowe grimmig. In ieder geval, Miss Morgan, als je soms lust zou voelen om alles nu aan Sir Neville te vertellen, doe hem dan mijn groeten en zeg hem dat het gevaarlijk voor hem zou zijn in deze zaak iets te ondernemen! Hij zou trouwens toch achter het net vissen, want binnen een paar uur is deze zaak achter de rug!

— Ik zal het wel laten, iets te zeggen! zei Ophelia en deed alsof ze huiverde.

— Daar doet U mee wat U verkiest, bromde Marlowe. Vergeet echter niet dat U als getuige in deze zaak zult moeten optreden, evenals Saunders.

— Met genoegen! zei Winnie ijverig en gnuivend.

— Nou, dan ga ik maar! Ophelia stond recht en toen Saunders haar voorbeeld wilde volgen, zei ze vlug:

— Neen, neen, mijnheer Saunders, ik kom wel terecht, doe geen moeite! Dank U voor de lunch en alles! Dag inspecteur, tot kijk!

Vlug liep ze op de uitgang toe en verdween, terwijl Saunders mompelend op zijn stoel neerviel en zich heilig voornam zich aan Marlowe vast te klampen om dit haast ongelooflijk avontuur tot in zijn kleinste bijzonderheden mee te maken!

**

*

Nog geen kwartier na het verlaten van „The Golden Rose” arriveerde Ophelia aan de St. James Square, waar Charles zich in de rookkamer nerveus onledig hield met het roken van een ontelbaar aantal sigaretten. Evenals Ophelia was hij enkele uren afwezig geweest en had bij zijn thuiskomst met verbazing vastgesteld dat, op uitzondering van de trouwe huisknecht Gaston, de woning geheel verlaten was.

Toen hij Ophelia zag, slaakte hij een zucht van verlichting, maar kon toch zijn onrust over het uitblijven van Rafles en James niet verbergen. Rafles had gezegd slechts amper een paar uur afwezig te zullen zijn, doch er waren bijna reeds vijf uur verlopen, sinds zijn vertrek.

Toen Ophelia de geschiedenis met Marlowe vertelde, was de jonge man de eerste ogenblikken geheel verbauwereerd. Hij troostte het meisje, dat volkomen teneergedrukt was, zo goed hij kon, beweerend dat ze helemaal geen schuld droeg aan het feit dat Marlowe in het geding was gekomen.

— We moeten direct handelen! zei Charles hees van opwinding. Er moet bepaald iets misgelopen zijn bij de burggraaf en we moeten vlugge maatregelen treffen! Marlowe zal ongetwijfeld niet bij de pakken blijven zitten en met spoed tegen Raoul de Savigny willen optreden. Hij zal nog wel enkele tijd verliezen doordat hij voor een aanhoudingsmandaat en een bevel tot huiszoeking moet zorgen, maar langer dan drie kwartier doet hij er zeker niet over!

— Maar we weten toch niet waar Rafles en James zijn! wierp het meisje op. En je weet toch dat je vriend uitdrukkelijk bevolen heeft hier op hem te wachten. Stel je voor dat hij thuiskomt terwijl wij weg zijn!

— Het kan me allemaal niet schelen! zei Charles driftig. Ik zal Gaston op de hoogte brengen, dan weet John in ieder geval waar hij ons zoeken moet, indien hij intussen moest arriveren!

— En waar wil je dan heen?

— Waar anders dan naar de Burggraaf? Stel je voor dat Rafles daar opgesloten zit op 't ogenblik dat Marlowe daar binnenvalt!

Bij die gedachte brak Charles het angstzweet uit. Wat zou Marlowe gnuiven bij zo'n meevallertje, waaruit de grote avonturier zich, hoe knap hij ook was, zich met geen mogelijkheid zou weten te redden.

De angst kreeg nu ook Ophelia te pakken, toen Charles haar die mogelijkheid onder ogen bracht.

— Inderdaad, fluisterde ze, je hebt gelijk! We moeten direct handelen.

— Maar jij blijft hier! besliste Charles grimmig. Wat ik te doen heb kan ik beslist zonder jou wel af!

Ophelia stampte driftig met haar hak op de grond en zei op een toon die aan duidelijkheid niet te wensen liet:

— Ik ga met je mee, of jij gaat ook niet! Je kunt kiezen of delen!

— Maar mijn lieve kind! trachtte Charles haar te overreden; er is werkelijk niets wat je zou kunnen doen!

— o, niet? meende het meisje koel, terwijl ze haar lippen spottend krulde. En waarom wil je dan Gaston verwittigen, als je niet van plan was me mee te nemen?

— Ik was in de war, verdedigde de jonge man zich wanhopig en reeds overtuigd dat hij het pleit ging verliezen. Hij wou echter nog een poging wagen en zei smekend:

— Ophelia! Om mijnentwille, blijf hier! Ik zweer je dat ik binnen het uur terug zal zijn!

Het meisje aarzelde en beet zich op de lippen. Het beroep liet haar niet onberoerd en ze keek de jonge man met een warme, diepe blik aan. Dan echter, na een paar seconden te hebben nagedacht, zette ze de ontroering geheel van zich af, neep haar kleine handen samen en zei resoluut:

— Nee, Charles, wat je ook zegt, mijn besluit is onherroepelijk. Waar jij gaat, ga ik ook! Als jou iets moest gebeuren en Rafles en James zijn gevangen, dan wil ik bij jullie zijn!

Charles boog zwijgend het hoofd. Hij begreep wat er in het meisje omging en hij miste de kracht om zich nog verder tegen haar wil te verzetten.

— In orde, Fee, zei hij met een lichte tril-

ling in de stem, je wint! Laat ons maar geen tijd meer verliezen en breng jij Gaston op de hoogte, terwijl ik voor enkele instrumenten en dergelijke ga zorgen.

— Neem je geen van onze auto's?

— Liever niet, antwoordde de jonge man. De woning van de burggraaf is niet zo heel ver hier vandaan en een huurauto is in deze omstandigheden veiliger. Wij vinden er wel een om de hoek.

En terwijl Charles zich naar de geheime bergplaats onder de garage begaf, ging Ophelia Gaston van de toestand op de hoogte brengen, zonder evenwel de oude man al te zeer te verontrusten; enkele minuten later verlieten beide jonge mensen de woning en keken na enkele stappen te hebben afgelegd, nog even achterom, alsof ze voelden welke onzekere avonturen ze tegemoet gingen...

HOOFDSTUK IV.

WAARIN NIET ALLEEN GESCHERMD WORDT MET WOORDEN EN BURGGRAAF DE SAVIGNY EEN VLOEK UIT.

Laten we echter terugkeren tot Rafles en James, op het ogenblik dat we hen bij de burggraaf verlieten.

Op het ogenblik dat de beide mannen door de huisknecht van de Savigny onderschot werden gehouden, waren Ophelia en Charles nog slechts aan het begin van hun opsporingen en kon geen van beiden ook maar vermoeden in welke netelige positie hun beide vrienden verkeerden.

Rafles was helemaal niet geschrokken, toen de burggraaf zijn bedreiging uitte. Hij wierp een waarschuwend blik in de richting van James om deze te beletten tot ondoordachte handelingen over te gaan en zei dan beminnelijk:

— Mijn gelukwensen, monsieur le vicomte! Vergeef me mijn begrijpelijke nieuwsgierigheid, doch ik zou graag weten hoe U dat alles doorzien hebt?

— Het is niet mijn bedoeling dit geheim te houden, antwoordde de Savigny galant, daar ik de truc geen tweemaal bij dezelfde persoon dien te gebruiken. Toen François

U kwam aanmelden heb ik hem opdracht gegeven een goede vriend van mij op te bellen, secretaris bij het Ministerie. Toen François hem vertelde dat twee belastingbeambten zich bij mij hadden aangeboden, heeft die vriend zich onmiddellijk in verbinding gesteld met het betreffende departement. Daar werd natuurlijk medegedeeld dat er helemaal geen kwestie van was om een onderzoek naar mijn financiën in te stellen. En de mededeling van François „dat er vandaag géén wild was”, is, zoals U wel begrijpen zult, een wachtwoord. Ik begreep natuurlijk onmiddellijk de hele toedracht en François zorgde voor de rest.

— Niet slecht gevonden, prees Rafles, al moet ik zeggen dat uw achterdocht tot nadenken stemt.

— Ik ben steeds voorzichtig, zei de burggraaf, maar de positie waarin ik mij op het ogenblik bevind, heeft mij waakzaam gemaakt. U heeft mij reeds eenmaal voor gek laten staan, Mister Rafles, en dat kostte mij een miljoen dollars! En zoals het spreekwoord zegt: „Een ezel stoot zich geen tweemaal aan dezelfde steen!”

— U is weinig vlelend voor U zelf, monsieur le vicomte, dat U zich op dezelfde lijn stelt met langoor. Maar hoe weet U dat ik Rafles ben, want dit kon uw vriend de secretaris U toch niet medegedeeld hebben?

De burggraaf haalde onverschillig de schouders op.

— Wie anders dan U, Mister Rafles, zou een dergelijk waagstuk durven ondernemen en over de middelen beschikken om officiële papieren te kunnen voorleggen? Ik verwachtte er mij trouwens aan dat onze wegen zich nogmaals zouden kruisen.

— Dan is het ditmaal een verwachting, die in vervulling is gegaan, merkte Rafles niet zonder een tikje ironie op. Duidt me echter niet euvel dat ik mij met uw privé-zaken bemoei, maar U moet dan wel een zeer grondige reden hebben gehad om mijn bezoek te verwachten.

— Uw bezoek aan mij, Mister Rafles, bewijst dat U die reden wel min of meer kent.

— Dat is zo, antwoordde Rafles flegmatisch, maar wat bij mijn binnentreden nog slechts een vaag vermoeden was, is door uw houding en handelwijze volkomen zekerheid geworden!

— Je vermoedde dus de honderdduizend pond van de First State Bank hier te ontdekken? vroeg de burggraaf. Het zou nochtans een vergeefse tocht geweest zijn.

— Hoe zo?

Rafles trok vragend de wenkbrauwen op.

— U heeft ze toch in bezit, is het wel?

— Inderdaad, antwoordde de burggraaf, maar voorzichtigheidshalve zijn ze niet in dit huis aanwezig. Als het U om het geld te doen was, had U het moeten zoeken te East End, in mijn villa.

— U schijnt wel zeker van uw zaak, monsieur le vicomte, dat U zulk een geheim aan mij toevertrouwt.

— Och, antwoordde de burggraaf, veel gevaar is daaraan niet verbonden. Van nacht verlaat ik het land en neem het geld mee. En de kelders van dit huis zijn nogal stevig gebouwd, zodat het U wel een paar dagen zal kosten om eruit te ontsnappen. Dan ben ik reeds ver buiten uw bereik. Het enige dat mij nog dwars zit is het miljoen dollar, dat U mij ontnam en dat ik graag terug zou willen.

— Ik zie niet in waarom ik U dat genoegeen doen zou, antwoordde Rafles.

— U verandert nog wel van mening; evenals U heb ik ook mijn middelen om iemand te overtuigen.

— Ik geloof toch dat ik U heb overschat, monsieur le vicomte, spotte Rafles. Ik dacht niet dat U van dat soort was, dat dreigementen uit. Wat zal het ditmaal zijn? De duimschroeven, de waterproof of de doodgewone Amerikaanse third degree? Of mischien houdt U meer van de Oosterse methoden, die niet zo ruw zijn als de Westerse, maar veelal nog doeltreffender? Ik verwittig U echter dat dit alles verloren moeite zal zijn, want ik noch mijn vriend hier zullen erdoor overtuigd worden.

— Het bedroeft me werkelijk dat U van mij zulk een geringe dunk hebt, Mister Rafles, zei de burggraaf op mismooide toon. Er is niets dat ik meer haat dan geweld, en vooral als het op gevangenen wordt gepleegd! Ik meende dat U dit wel moest weten!

— Ik bied U mijn excuses aan, monsieur le vicomte; ik was vergeten dat U niet van dat soort was. Maar als U er niet aan denkt geweld te plegen, hoe stelt U zich dan voor

mij tot uw standpunt over te halen?

— Wel, Mister Rafles, daar ik U als een gentleman beschouw, hoop ik dat U jegens mij dezelfde mening is toegedaan, of vergis ik me?

Rafles knikte ontkennend.

— Bon! Dan wens ik U een voorstel te doen. Vermoedelijk schermt U wel?

— Vrij goed, antwoordde Rafles, die tevergeefs trachtte te gissen wat de Savigny met dit alles voorhad.

— Tant mieux! want ik ben zelf ook nogal sterk op het floret. Ziehier dus mijn voorstel: we zullen samen duelleren, zonder herkansing. Er zullen twee partijen geleverd worden en daar ik U als mijn gast beschouw ben ik verplicht de voorwaarden voor U gunstig te maken.

— Mijn compliment, monsieur le vicomte, zei Rafles, terwijl hij een hoofse groet bracht, is U werkelijk een Fransman van de oude stempel!

— Mille remerciements! zei de burggraaf, de groet beantwoordend; ziehier dus de voorwaarden: de inzet van de eerste partij gaat om uw vrijheid, want die zal voor U wel het belangrijkste zijn. Wint U dan is U vrij te vertrekken, op voorwaarde dat U mij twee uur voorsprong geeft. Verliest U dan komt U in de kelder terecht. De inzet van de tweede match gaat om het millioen dollar. Wint U dan blijft het uw eigendom, verliest U, dan krijg ik het weer. Kunt U zich daarmee akkoord verklaren?

— Ik zou in mijn eer te kort schieten, als ik niet zou aanvaarden, antwoordde de grote avonturier, maar dit neemt niet weg dat ik een voorwaarde wil stellen.

— S'il vous plait, zei de burggraaf hoffelijk.

— Het is namelijk dit, verduidelijkte Rafles. Gesteld dat ik de eerste ronde zou verliezen, dan wil ik me het recht voorbehouden te ontvluchten als ik daartoe gelegenheid krijg.

— Naturellement! beaamde de burggraaf. Als gevangene zou het uw goed recht zijn dit te beproeven en deze zaak valt geheel buiten onze overeenkomst. Ik mag dus aannemen dat U aanvaardt, Mister Rafles?

De grote avonturier knikte instemmend.

— Wel, vervolgde Raoul de Savigny, dan zal François uw secondant zijn en uw gezel

de mijne. Laten we ons nu naar de schermzaal begeven, waar het nodige materiaal voor handen is.

Op een wenk van de burggraaf stonden Rafles en James recht en werden door de Savigny hoffelijk uitgeleide gedaan.

Tijdens het gesprek was James van de ene verbazing in de andere gevallen en kon met zijn verstand niet bij deze hele geschiedenis.

Liever dan op de degen van Rafles had hij vertrouwd op zijn vuisten en het partijtje eenvoudig uitgeknokt.

Dat was volgens hem de natuurlijke weg, die hij in zulke omstandigheden steeds had gevolgd, daar hij een hekel had aan omslachtigheid.

Hij vond die burggraaf maar een rare snijboon en het wou er bij hem niet in dat Rafles zich met diens halfgare denkbeelden kon verenigen. Daar hij echter gewoon was alle bevelen blindelings op te volgen, dacht hij er niet aan enig protest te laten horen en zijn mening onder ogen te brengen. Hoofdschuddend volgde hij Rafles, welke door François werd voorgedaan, terwijl de burggraaf de optocht sloot.

De schermzaal waarvan de Savigny had gesproken was een ruim vertrek dat achter aan de woning was aangebouwd en van veel jongere datum dan het woonhuis zelf.

Het was ingericht als sportlokaal in de ruimste zin van het woord en benevens het podium, dat zowel voor scherm als boksoefeningen dienst kon doen, bevatte het allerlei bokken, zweef- en staande rekken, enz.

Het vertrek ontving licht langs een glazen koepel, die bijna de gehele zoldering innam, terwijl de wanden ingenomen werden door wapenverzamelingen en allerlei trofeeën, die blijk gaven van de bereidheid en sportiviteit van de burggraaf.

De voorbereidselen waren vlug afgelopen en toen Rafles uitgerust was met een speciaal schermerspak en het vizier uit staal draad, liet de burggraaf hem de keuze der degens.

— U kent de principes, nietwaar? vroeg de Savigny, toen beide tegenstrevers zich en garde stelden. Elke „touche” geeft één punt en wie de eerste drie touches maakt wint de ronde.

De schermdegens werden van een stalen knop voorzien, daar het niet de bedoeling

was, dat er wonden zouden toegebracht worden.

De costumes waren van een speciaal maaksel, zodat, wanneer een der tegenstrevers getroffen werd, een electrisch belsignaal weerklonk.

Beide duellisten brachten op het sein der beide secondanten de voorgeschreven groet.

Flikkerend gingen de degens in de hoogte en op hetzelfde ogenblik ging de burggraaf tot de aanval over.

Zijn degen werd echter op gepaste wijze door Rafles' wapen opgevangen en er weerklonk een aanhoudend geluid van staal op staal.

Ofschoon de grote avonturier over een zeer grote ervaring en een soepele techniek beschikte, toch moest hij toegeven dat de burggraaf een echte meester was.

Hij hanteerde zijn wapen met een *élégance* en verbazende zwier en drong Rafles haast voortdurend in verdediging.

Zijn schijnbewegingen en uitvallen volgden elkaar in snel tempo op, terwijl de stand van zijn lichaam zeldzaam fraai was te noemen.

In zijn hand scheen de degen een levend iets te zijn geworden, dat wel duizend blauw glanzende flikkeringen scheen af te werpen.

Toch was het Rafles, die, kalm en evenwichtig, en zich niet storend aan de woeste ontembaarheid van zijn tegenstrever, het eerst door diens dekking wist heen te breken en een *touche* plaatste.

Het succes van de grote avonturier echter scheen de Savigny's inspanningen nog te verdubbelen.

Openend met een reeks nieuwe schijnbewegingen, wist hij telkens het wapen van Rafles te ontwijken en plaatste kort achter elkaar twee treffers.

Enkele ogenblikken decimeerde hij Rafles volkomen en dwong deze geheel in verdediging.

Dan, gebruik makend van een korte verzwakking der tegenpartij, maakte Rafles de stand gelijk.

Beide strijders leverden een zeer mooi schouwspel en men zou bezwaarlijk hebben kunnen uitmaken wie van beiden de palm diende te worden toegekend.

De Savigny vocht als het ware met zijn

gevoel en zijn instinct en scheen wel geheel met zijn wapen vergroeid.

Het was duidelijk te merken dat de traditie van de Franse schermkunst hem in het bloed zat en hij een waardige nazaat was der beroemde Franse schermmeesters uit de tijd der zeventiende eeuw.

Rafles daarentegen vocht geheel met zijn verstand en buitte kalm en doordacht zijn bekwaamheden en kennis uit.

De strijd was nu op de spits gedreven en beide secondanten, François bezadigd en overtuigd van het meesterschap van de burggraaf, James daarentegen zwetend en rood van ingehouden spanning, net alsof hij en niet Rafles de strijd voerde, werden er geheel door meegesleept.

Tot grote teleurstelling echter van James en volkomen in overeenstemming met de zekerheid van François, was het de Savigny, die erin slaagde Rafles een derde maal te raken en de eerste ronde te winnen.

Het was zo bliksemsnel gegaan dat Rafles de snelle flikkering van het staal niet eens had opgemerkt; hij hief zijn degen in de hoogte en de burggraaf kwam op hem toegelopen en zei, hijgend van inspanning:

— Mister Rafles, vous êtes un diable! Zonder hoogmoed mag ik zeggen dat ik tot de beste schermers van Europa behoer, mais, parbleu, U hebt mij op een haar na verlagen!

En met een haast ongelovige blik keek hij Rafles aan, die helemaal geen tekenen van vermoeidheid vertoonde en even rustig de strijd beëindigd had als hij hem was begonnen.

— Werkelijk, ging de burggraaf verder, terwijl zijn toon van een niet te miskennen spijt getuigde, het gaat mij ter harte dat U uw vrijheid niet hebt kunnen winnen!

— Kwel U hierom niet, monsieur le vicomte zei de grote avonturier nonchalant, ze ligt mij niet zo nauw aan het hart als het millioen dollar. Mijn vrijheid krijg ik wel terug, zelfs al heb ik deze ronde verloren, maar het millioen zou mij voorgoed ontgaan als ik het hier aan U verloor!

— Uit dat oogpunt had ik de zaak inderdaad niet beschouwd, zei de burggraaf grinnekend, maar misschien zal ik U ook de tweede maal moeten teleurstellen, Mister Rafles!

— Onmogelijk is het niet, monsieur le vicomte, vooral daar uw charges soms een echte wervelstorm lijken. Een miljoen dollar is echter een grote inzet en ik zal mijn best doen om het te kunnen behouden.

Hiermede was de korte rustpoze afgelopen en de strijd voor de tweede ronde werd ingezet.

Rafles had zich tijdens het eerste gevecht zoveel mogelijk gespaard, terwijl hij door zijn taaie, halsstarrige verdediging, Raoul de Savigny tot een zeer grote inspanning had genoopt.

Reeds van bij de aanvang had Rafles opgemerkt dat zijn tegenstander heel wat sterker op het wapen was dan hij. Zijn tactiek was er dan ook op gericht geweest de burggraaf zoveel mogelijk uit te putten, in de hoop de tweede ronde voor zijn rekening te kunnen nemen. Te trachten allebei te winnen had niet de minste zin, want daarvoor was de burggraaf een te goed schermer.

Ongetwijfeld ging zijn vrijheid Rafles aan het hart, doch bij een koelbloedige berekening der kansen, had hij ingezien dat hij zich beter bij de eerste ronde zoveel mogelijk kon sparen, daar hij tegenover zijn nog frisse tegenstander weinig, omzeggens geen enkele kans maakte. En indien hij zich bij de eerste manche te veel zou inspannen, zou dat waarschijnlijk geen ander resultaat hebben dan dat hij beide partijen verloor.

Toen de degen tussen beide mannen voor de tweede maal werden gekruist, voelde Rafles spoedig dat zijn inzicht in de zaak heel juist was geweest. De burggraaf was inderdaad niet meer zo brilliant als tijdens de eerste ronde. Ofschoon hij nog steeds een gevaarlijk en ook onberekenbaar tegenstander bleek; alleen vocht hij nu meer op verdediging en poogde op die wijze zijn krachten te herstellen.

Rafles bood hem echter weinig gelegenheid om dat plan uit te voeren; hij dwong door zijn snelle, doorgedreven charge's de Savigny tot een ingespannen verweer en smaakte hierbij het genoegen de eerste touche voor zijn rekening te kunnen nemen.

De burggraaf trachtte zich te herstellen en voerde op zijn beurt enkele vlugge aanvallen uit, die echter door Rafles' wapen werden geneutraliseerd en zonder gevolg bleven.

In een volkomen stilte en met volgehouden hardnekkigheid ging de strijd verder. Steeds meer en meer drong Rafles op de verdediging van de Savigny in en ontplooidde zijn volle kracht en vaardigheid. En tot zijn grote vreugde mocht de grote avonturier vaststellen dat de tegenpartij allengs verzwakte en steeds minder zuiver en krachtdadig wist te reageren.

De burggraaf van zijn kant, zijn vermoeidheid duidelijk voelend, begreep dat slechts een vlugge beslissing hem nog de overwinning zou kunnen bezorgen en ging een laatste maal tot de aanval over. Meer dan 'n volle minuut overrompelde hij Rafles volkomen, die zich met de moed der wanhoop verdedigde, maar toch niet kon beletten dat de burggraaf hem tweemaal achter elkaar en haast zonder tussenuitruimte wist te treffen.

Het scheen echter dat de Savigny door die geforceerde charge zijn laatste reserves had uitgeput, want geleidelijk werd hij van het offensief in een defensieve houding gedreven, terwijl zijn dekking niet bepaald feilloos meer was.

Op dat ogenblik scheen Rafles te hebben gewacht: hij stortte zich op zijn tegenstrever, bracht hem door enkele snelle schijnstoten in verwarring en trof. De Savigny trachtte zich weer te herstellen, doch zijn reactie kwam één ogenblik te laat, want voor de derde maal schoot de flikkerende degen van Rafles in de richting van zijn borst en trof nogmaals!

Ogenblikkelijk hief de burggraaf zijn wapen in de hoogte, rukte zich het visier van het hoofd, terwijl hij ijverig zijn rood en overvloedig zwetend gelaat begon te betten.

Vervolgens liep hij op Rafles toe, drukte hem krachtig de hand en zei vol bewondering:

— U deed het, mister Rafles! Ditmaal sloeg ik maar een pover figuur!

Rafles schudde echter ontkennend het hoofd:

— Ik misleide U tijdens de eerste ronde, monsieur le vicomte! Ik wist U sterker op het wapen en zou geen enkele kans hebben gemaakt, indien U mijn plan doorzien had!

— Neen! Neen! weerde de burggraaf af, ik begin oud te worden. Enfin, nu is het miljoen dollars voor goed verloren voor mij, terwijl U uw vrijheid verliest! Ons kleine gentleman-agreement heeft nu opgehouden

en U zult nu de kelder voor lief moeten nemen!

Flug als een goochelaar had François zijn revolver weer te voorschijn gehaald, vóór-
eer Rafles en James gelegenheid hadden ge-
vonden om aan tegenweer te denken. Met
grote beminnelijkheid, die echter niets afdeed
aan de grondigheid en het bedrevene van
zijn onderzoek, fouilleerde de burggraaf
achtereenvolgens beide mannen en ontlastte
hen van allerlei voorwerpen zoals wapens
en het étui met kostbare, kleine instrumentjes
dat zich in een geheime zak van Rafles' jas
bevond.

Toen deze operatie in pijnlijke nauwgezet-
heid en tot tevredenheid van de Savigny was
beëindigd, ging de tocht stoetsgewijze naar
de kelderverdieping, waar een klein, blijk-
baar daartoe ingericht vertrekje beide man-
nen werd toegewezen. Een zware, met dikke
stalen platen gepantserde deur werd achter
hen gesloten, dit met zeer onheilspellend ge-
klik van een slot, terwijl het daaropvolgend
geknars van polsdikte grendels allerminst
hoopgevend tekenen waren.

Rafles moest bij zichzelf toegeven dat de
burggraaf, nu hij zijn tegenstander enigszins
beter had leren kennen, met recht al deze
voorzorgsmaatregelen trof ter beveiliging
van de honderduizend pond, die met een op
vrije voeten rondlopende Rafles geen ogen-
blik veilig zouden zijn!

En toen Rafles James hierop attent maakte,
merkte die op ironische toon droogweg op
dat het genoegen van een dergelijke schrale
troost het uitsluitend voorrecht was van
grote kinderen en avontuurlijke dwazen, die
er zelfs niet voor zouden terugdeinzen de
dood op theevisite te verzoeken, alleen nog
maar om hun overdreven hoffelijkheid en
fairplay tot in het ridicule toe vol te houden!

**

Het nam bij Ophelia en ook bij Charles
slechts enkele minuten in beslag om zich
klaar te maken voor hun tocht naar de
Savigny.

De huisknecht werd door Ophelia op de
hoogte gebracht en Charles voorzag zich van
alles wat hij dacht bij de onderneming te
kunnen gebruiken.

Ze hadden de woning verlaten en zoals de
lezer weet, had zowel Charles als het meisje

nog een blik achter zich geworpen, vervuld
van bange voorgevoelens voor de komende
gebeurtenissen.

Bij de taxistandplaats gekomen, die een
honderdtal meters van Rafles' woning was
verwijderd, namen ze in één der wagens
plaats en gaven de chauffeur opdracht hen
naar het begin der New Oxfordstreet te
brengen.

Noch Ophelia noch Charles hadden enig
idee over de manier waarop ze te werk dien-
den te gaan.

Zwijgzaam en in zichzelf teruggetrokken
dachten beiden tijdens de eerste helft van de
rit ingespannen na om een middel te vinden
dat werkelijk afdoende zou zijn en het minste
gevaar zou opleveren.

Koortsachtig pijnigde de jonge man zijn
hersens, maakte allerlei plannen en verwierp
ze weer, toen hij de ondoeltrefendheid daar-
van inzag. Hij kon er niet aan twifelen dat
Rafles en James bij de Savigny in de val
waren gelopen, doch dat was dan ook alles
dat hij met enige zekerheid over de hele
situatie wist.

Vanzelfsprekend was het uitgesloten dat
Ophelia en hij ook bij de burggraaf zouden
aanbellen om inlichtingen over hun vrienden
in te winnen.

Zelfs de meest aannemelijke reden, het
onschuldigste voorwendsel zou in deze om-
standigheden ongetwijfeld de achterdocht
van de burggraaf gaande maken en zou
alleen tot resultaat hebben dat de Savigny
zou trachten hun hetzelfde lot van hun vrien-
den te doen ondergaan.

Nu eerst voelde Charles hoezeer hij het
klare inzicht en de steeds bijna feilloze stra-
tegie van Rafles miste.

Geheel aan zichzelf overgelaten om een
plan niet alleen bliksemsnel uit te denken,
maar ook te volvoeren, voelde hij maar eerst
over welke grote geestesvermogen zijn
vriend wel moest beschikken bij de voor-
bereiding van elke onderneming.

Tenslotte verbrak Ophelia de bijna pijn-
lijke aandoende stilte en vroeg fluisterend:

— Charles, weet je reeds hoe we te werk
moeten gaan?

De jonge man schudde mismoeëdig het
hoofd.

— Het is niet zo eenvoudig, Ophelia, als
ik het mij het eerste ogenblik had voorge-

steld. En tenslotte, het enige wat mijns inziens kans heeft op succes, is dat we trachten ongemerkt bij de Savigny binnen te komen.

— Denk je dat dit slagen zou?

— Met zekerheid valt dit niet te zeggen. In ieder geval kunnen wij geen gebruik maken van de voordeur, ofschoon ik die zonder moeite zou weten te openen. Wij moeten maar op ons geluk vertrouwen en hopen dat we in de buurt van de Savigny's verblijf een huis vinden waarvan de bewoners afwezig zijn. Wat we dus in de eerste plaats te doen hebben is hierover voorzichtig in de buurt te informeren.

Op hetzelfde ogenblik vertraagde de huurauto en stopte, terwijl de chauffeur het hoofd halvelings omdraaide en met zijn knokkel op het ruitje tikte.

— Oxford Street, Sir!

Charles knikte en verliet de wagen, gevolgd door Ophelia. Hij betaalde de chauffeur en wachtte totdat hij de taxi goed en wel had zien verdwijnen. Dan nam Charles Ophelia bij de arm en samen liepen ze Oxford Street af in de richting van de Savigny's verblijf.

Ze hielden zich aan de overkant van de straat en namen de verschillende bijzonderheden nauwkeurig op.

Toen ze de woning van de burggraaf enkele meters voorbij waren, slaakte de jonge man plots een lichte kreet, die Ophelia geschrokken deed opkijken.

— Schrik niet, Ophelia, ik geloof dat ik een middel gevonden heb! zei de jonge man opgewonden. Als ik mij niet vergis is het gebouw dat aan de Savigny's woonhuis grenst ingenomen door een of andere officiële dienst, te oordelen althans naar het grote uithangbord, dat zich op de toegangspoort bevindt. Waarschijnlijk is er op het ogenblik niemand aanwezig, want de bureeluren zijn sinds geruime tijd voorbij en een concierge zal er wel niet aanwezig zijn, want er zijn op het ogenblik te Londen wel een duizendtal gebouwen, waar de een of andere officiële dienst is ondergebracht. Het is tevens een meevallertje dat het portiek zich in bijna volledige duisternis bevindt, en niet door de straatlantaarns beschenen wordt.

Langzaam slenterden beiden verder, staken de straatweg over en keerden dan op hun stappen weer.

Er was op het ogenblik niet veel beweging in Oxford Street, bijna of geen voetgangers en ook zeer weinig auto's.

Charles koos een geschikt ogenblik uit en verdween in het portiek, Ophelia vlug met zich meetrekkend.

Een reeds van tevoren klaargehouden looper verrichtte in weinig seconden zijn werk en met een zucht van oplichting voelde de jonge man het slot toegeven en kon hij de deur openen.

Gewapend met een speciaal voor die gelegenheden geprepareerde zaklamp, die slechts een dun, fijn lichtstraaltje verspreidde, liep de jonge man de gang af op de voet gevolgd door Ophelia.

De bedoeling van Charles was, te trachten langs de achterkant van het gebouw de woning van de Savigny binnen te dringen en naar hij dacht kon dat 't best gebeuren langs de eerste verdieping.

Geruisloos slopen de beide indringers de donkere trap op en bereikten een vertrek dat aan de achterzijde gelegen was. Een breed raam gaf uitzicht op de omringende tuinen, die bij de duisternis slechts vaag waren te onderscheiden.

De jonge man jubelde bijna toen hij bemerkte dat de aanbouw van de Savigny's woning slechts op enkele meters van het raam verwijderd was en zonder al te veel moeite zou kunnen bereikt worden.

Fluisterend zette hij zijn plannen aan Ophelia uiteen en zonder verder tijd te verliezen togen ze aan het werk.

Voorzichtig en gebruik makend van voortstekende friezen bereikte Charles de afvoerpijp en slaagde erin het dak van het bijgebouw te bereiken. Van beneden gaf hij fluisterende raadgevingen aan Ophelia, die dezelfde weg volgde en op haar beurt het dak bereikte.

— Wij hebben geluk, zei Charles zacht, het is een glazen dak, zodat we niet veel moeite zullen hebben.

Handig sneed de jonge man met een scherpe diamant een der grote ruiten uit, terwijl hij erop lette zo weinig mogelijk gerucht te maken.

Ook een tweede volgde, zodat Charles gelegenheid kreeg het dunne, stevige zijden koord aan een der spijlen vast te maken, zodat beide indringers zich zonder moeite

naar beneden konden laten glijden.

Charles wist niet dat hij in de schermzaal van de Savigny was terechtgekomen en zelfs indien hij het geweten had zou het hem weinig hebben geïnteresseerd. Gebruik makend van de zaklamp, zocht de jonge man zich terecht en bereikte tenslotte een deur die de schermzaal van de eigenlijke woning afsloot. Het slot was van modern en ingewikkeld maaksel en bood lange tijd weerstand aan de nochtans zeer fijne lopers. Het nam een kwartier ingespannen arbeid in beslag om deze tegenstand te overwinnen en toen een zacht geklik Charles aankondigde dat de weg vrij was, wiste hij zich het zweet van het voorhoofd.

Onder de druk van Charles' hand opende de deur zich langzaam en zachtjes en tenslotte stonden beide indringers in een brede, schaars verlichte gang, waarop links en rechts verscheidene deuren uitkwamen.

Geruime tijd bleven beide onbeweeglijk om zich te vergewissen of er nergens onraad was, doch alles bleef volmaakt stil.

Zachtjes sluipend bewogen ze zich voorwaarts en Charles stond op het punt zijn oor aan een der deuren te leggen, toen plots het licht fel opflitste en aan de overkant plotse-ling twee deuren openvlogen.

De verrassing was zo volkomen dat aan tegenstand niet te denken viel. De Savigny en zijn huisknecht, elk met een gevaarlijk uitziende revolver gewapend, hielden Charles en Ophelia onder schot, terwijl de burggraaf vriendelijk spottend zei:

— Het schijnt hier vandaag wel een réunie te willen worden! Zeker vrienden van Rafles, is het wel? Jammer dat jullie er geen rekening mee hebt gehouden dat de deur der schermzaal verbonden is met een electrisch alarm-signaal!

Charles beet zich op de lippen; hij verwenste zichzelf dat hij in zijn gejaagdheid om hulp te verlenen een der meest belangrijke voorzorgen had verwaarloosd.

— U zwijgen is welsprekender dan woorden, vervolgde de burggraaf. Het doet mij in ieder geval genoeg dat ik mij niet heb vergist en ik zal aan uw wensen zo ver tege- moet komen en U bij uw vrienden brengen.

En voor de tweede maal die avond begaf een optocht zich naar de kelders, want zomin als Rafles en James het hadden gedacht,

konden ook Charles en Ophelia zich uit hun netelige toestand redden.

Langzaam gingen ze de trap af, tot de Savigny, die vooraan liep, plotseling halt maakte en, heel ongebruikelijk voor zijn mentaliteit, een luide vloek slaakte.

Nieuwsgierig keek Charles, die hem op de voet volgde, over de schouders van de burggraaf heen, en zag een met staal beslagen deur, die wijd open stond.....

Een warm gevoel van vreugde doortintelde hem, want hij vermoedde wel dat Rafles erin geslaagd was te vluchten en dat maakte het leven op dat ogenblik reeds heel wat roos- kleuriger voor hem.

HOOFDSTUK V.

WAARIN DE POLITIE MET VUURWAPENEN SPEELT EN OPHELIA EEN NIESBUI KRIJGT.

Het was Rafles inderdaad gelukt uit de kelder te ontvluchten waarin hij door de Savigny was opgesloten geworden.

Weliswaar had de burggraaf hem ontlast van zijn étui met instrumenten maar dit belette niet dat de grote avonturier nog over een paar goed verborgen werktuigen beschikte.

Rafles rekende inderdaad steeds op onverwachte gebeurtenissen, zoals deze welke hem bij de Savigny was overkomen en waarbij hij werd gefouilleerd. Daarom nam hij steeds de voorzorg naast het schrijn met de fijne inbrekerswerktuigen, zowel in de speciale holle hielen zijner schoenen als ook op de dubbele bodem van zijn cigarettentui en soms ook in het reservoir van zijn vulpen, kleine stalen instrumenten te verbergen, en ook een weinig van het witte poeder dat hij soms bij inbraken gebruikte om het staal der brandkasten ermee te doorboren.

Het eigenaardige van dit poeder was dat het in vaste vorm totaal onschadelijk was, maar eenmaal in aanraking met vuur of water, zijn eigenschappen volledig ontplooid.

Nog geen uur nadat de grote onbekende samen met James in de kelder was opgesloten geworden, had hij reeds een heel stuk weg afgelegd, die tot zijn bevrijding moest leiden.

Hiertoe gebruikte hij in de eerste plaats een zaagje uit het fijnste horlogeveer staal vervaardigd en een haarfijn, miniscuul houtboortje, dat uit drie in elkaar passende delen bestond.

Het handvat ervan werd gevormd door een knoop van Rafles' jas, voor dat doel speciaal vervaardigd.

Het was een geluk dat de burggraaf een hoffelijk man was en zowel gezorgd had voor licht als spijs en drank. Het kleine gloeilampje aan de zoldering stelde de grote avonturier in staat nauwkeurig te werken, terwijl de zware kruid bier, die op tafel was geplaatst, zeer goed was te gebruiken om het poeder op te lossen.

Met zaag en boor maakte Rafles op verschillende plaatsen van de deur, namelijk waar zich het slot en de grendels moesten bevinden, talrijke kleine openingen en bracht er het opgeloste poeder in.

Al deze werkzaamheden namen begrijpelijkerwijze heel wat tijd in beslag, terwijl bij gebrek aan het anders gebruikelijke materiaal, ook de werking van het poeder meer tijd in beslag nam. Het was dan ook slechts rond half negen in de avond, het ogenblik dat Charles en Ophelia naar de Savigny onderweg waren, dat Rafles en James hun eerste successen boekten. Het deurslot was toen reeds geheel door de werking van het poeder aangetast en ook de grendels, die langs de boorgaten regelmatig met de bereide vloeistof waren bedropen, werd bros en sprokkelig, zodat ze bij de geweldige schouderdruk die zowel Rafles en James op de deur uitoefenden, als hout versplinterden, terwijl ook het ijzeren slotwerk tot stof uiteenviel.

De weg naar de vrijheid lag nu open en voorzichtig slopen de beide mannen de trap op, stonden enkele ogenblikken later in de vestibule en konden ongehinderd langs de voordeur verdwijnen.

James, die in de mening verkeerde dat Rafles zonder tijdverliezen naar de St. James Square zou weerkeren, ondervond weldra dat de grote onbekende hiertoe weinig aanstalten maakte.

Na de garage te hebben bezocht waar ze voorzichtigheidshalve hun auto hadden gestald, gaf Rafles aan de reus bevel naar East End te rijden.

— Maar Sir, waagde James op te merken,

zouden we Miss Ophelia en Charles niet op de hoogte brengen?

— Neen, James, elke minuut is kostbaar, willen we nog een kans hebben de buit van de First State Bank binnen te halen. Als de burggraaf onze ontvluchting bemerkt, zal hij natuurlijk wel begrijpen dat mijn eerste bezoek zijn villa zal gelden te East End. Hij zou ons dan wel eens kunnen vóór zijn want vergeet niet dat wij nog dienen uit te vinden waar die villa ergens gelegen is en het zou wel eens een hele tijd kunnen duren vooraleer we ons doel bereiken.

James begreep het logische van deze redering en knikte instemmend met het hoofd.

Zo snel mogelijk bracht hij de wagen buiten het al te drukke verkeer, bereikte de grote baan naar het East End en stootte in snelle vaart naar zijn doel.

* * *

Toen de burggraaf de ontsnapping van Rafles had gemerkt, was hij na zijn eerste verbazing, onmiddellijk tot een snelle actie overgegaan.

Het naar buiten rijden van zijn wagen, en het zich klaarmaken voor de tocht naar zijn villa te East End was slechts een werk van enkele minuten geweest, en voor alle veiligheid nam hij Charles en Ophelia als gijzelaars met zich mee.

De burggraaf begreep heel duidelijk dat zijn tegenstrever er alles op zou zetten om de honderdduizend pond te bemachtigen en hij verwenste zichzelf om in zijn overmoed van de villa te East End te hebben gewaagd. Weliswaar had hij de juiste ligging niet aangeduid, maar de meesterlijke ontvluchting van Rafles was een bewijs genoeg dat de grote avonturier voor geen enkele moeilijkheid achteruit deinsde.

Hij chauffeerde de wagen zelf, terwijl zijn beide handlangers Charles en Ophelia achterin gezelschap hielden en bewaakten.

Ongeveer een half uur later arriveerde hij in Cromwell Avenue, waar zich zijn villa bevond.

Voorzichtig, met gedempte lichten en bijna geruisloze motor reed de wagen tot voor het hek en tot grote opluchting bemerkte de burggraaf dat alles normaal scheen te zijn; de villa was in volledige duisternis gehuld

en niets scheen er op te wijzen dat ze ongewenst bezoek had ontvangen. Hij reed de gasfalterde rijweg op tot voor het bordes en liep vlug op de voordeur toe, zijn bedienden bevel gevend hem met Charles en Ophelia te volgen.

Het slot der deur bleek intact en Raoul de Savigny slaakte een zucht van verlichting. Gerustgesteld trad hij de hall binnen, gevolgd door het hele gezelschap, terwijl François, als laatste, de deur achter zich sloot.

Het schijnsel van de grote elektrische kroonluchter in de hall, welke de burggraaf had opgestoken, verlichtte de duisterste hoeken.

Alles scheen normaal, toen plots van boven een heldere, ietwat spottende stem weerklonk:

— Goeden avond, monsieur le vicomte! Ik zie dat U zo vriendelijk is geweest mijn vrienden op bezoek mee te brengen! Nee, nee, François, ging de stem ietwat dreigend verder, laat uw revolver maar rustig zitten, want ik heb U allen prachtig onder schot!

De huisknecht knipperde even met de ogen en trok langzaam en als met tegenzin zijn hand uit zijn jaszak terug.

De tweede trawant van de burggraaf, zich gedekt achter Ophelia, die vóór hem stond, meende zijn kans te kunnen waarnemen en tastte op zijn beurt naar zijn wapen. Hij wist echter niet dat Charles hem van het eerste ogenblik af in het oog had gehouden en hem met een prachtig berekende nekslag in volle lengte en bewusteloos tegen de vloer deed terechtkomen.

— Goed zo, Charles! klonk de vrolijke stem van de grote avonturier, die nu in gezelschap van James de trap afliep.

De reus was drager van een paar tamelijk grote valiezen en de burggraaf moest niet lang raden wat ze konden bevatten.

Onder de animerende leiding van de grote onbekende begaf het gezelschap zich naar een nabij gelegen vertrek, nadat François zich over zijn makker had ontfermd en weer bij positieven had gebracht.

Toen allen een door Rafles aangewezen plaats hadden ingenomen, verzocht de grote avonturier zijn vrienden verslag uit te brengen over hun avonturen en op welke wijze ze in handen van de burggraaf waren geraakt.

Toen hij van Ophelia de geschiedenis met

Marlowe en Saunders vernam floot hij even bedenkelijk tussen de tanden.

— Dat is niet zo eenvoudig en verandert heel wat aan de situatie, zei hij nadenkend. Als ik mij in inspecteur Marlowe niet vergis, zal hij wel spoedig op de proppen komen. Ongetwijfeld heeft hij reeds een bezoek aan Oxford Street gebracht en zal hij de vogel gevlogen vinden, en dus zeker wel hierheen komen.

Hij gaf bevel aan James om de wagen van de burggraaf aan de achterzijde der villa te parkeren, waar ook zijn auto zich bevond.

Daarna wendde hij zich tot Raoul de Savigny:

— Het spijt me, monsieur le vicomte, dat één onzer door een ongelukkige samenloop van omstandigheden U in moeilijkheden heeft gebracht. Het is vanzelfsprekend dat ik onder die voorwaarden verplicht ben U de buit van de First State Bank in bezit te laten.

— Mais, non, mais non, mon cher Rafles, protesteerde de burggraaf beminnelijk, zoals U zelf zegt betreft het hier een ongelukkige samenloop van omstandigheden, waaruit ik me zelf wel zal weten te redden. Het is niet de eerste maal, voegde hij er glimlachend aan toe, dat de politie me achterna zit!

— Toch moet ik aandringen, monsieur le vicomte, antwoordde Rafles, doch hield dan plots met spreken op en spitste de oren.

— Als ik me niet vergis, is onze vriend Marlowe reeds in aantocht, zei hij.

Allen luisterden naukeurig toe en heel vaag konden ze in de verte het geloei van de politieszirene waarnemen.

— Monsieur le vicomte, zei Rafles haastig, er blijft ons niet veel tijd meer over. Daar het onrechtstreeks mijn schuld is dat U in moeilijkheden verkeert wil ik trachten U zo goed mogelijk te helpen. Kunt U misschien nog langs een andere weg het terrein van uw villa verlaten, zonder gebruik te moeten maken van de hoofdweg?

— Ja, antwoordde de burggraaf, er is achteraan een hek, dat uitgaat op een hobbelige landweg; ik begrijp echter niet.....

— Dat doet er voorlopig niet toe, viel Rafles hem in de rede. Waarschijnlijk was het uw bedoeling Engeland te verlaten na uw succesvolle overval.

De burggraaf knikte instemmend.

— Goed. Ik vertrouw er dan ook op dat

U alle voorzorgen in die zin heeft genomen.

— Er ligt een yacht voor mij klaar in het vissersdorpje Newhaven, zei de burggraaf.

— Wel, zei Rafles, als ervaren chauffeur kunt U dat plaatsje in twee á drie uur bereiken. Verdwijnt dus met uw wagen langs de landweg, terwijl ik van mijn kant de politie wel op een dwaalspoor zal brengen, en vergeet vooral niet het geld van de First State Bank mee te nemen.

— Dat zou niet eerlijk zijn, protesteerde de burggraaf. Waarom zou U zich met mijn moeilijkheden in laten en me daarenboven ook nog het geld afstaan?

— Zeur niet, zei Rafles. Doe wat ik zeg en bekommer U niet om de rest. Ik ken inspecteur Marlowe beter dan U en ik kan U verzekeren dat hij U in deze omstandigheden niet zou sparen.

De burggraaf dacht enkele ogenblikken na, terwijl Rafles trappelde van ongeduld.

— Haast U toch wat, man, beet Rafles hem toe, hoor je dan niet dat de politie elk ogenblik kan arriveren?

Het geloei klonk inderdaad reeds van zeer nabij en scheen toch wel van die aard om het besluit van Raoul de Savigny te beïnvloeden.

— God weet waarom, maar ik zal doen wat U zegt, Mister Rafles, op voorwaarde echter dat we de buit van de First State Bank samen eerlijk delen!

— Als U het dan absoluut wilt, mij best. Maar vlug nu!

Krachtig schudde de burggraaf de hand van Rafles, Charles en James, terwijl hij Ophelia met een handkus vereerde.

Daarop vertrok hij ijlings met zijn beide compagnons, terwijl François zich belastte met één der valiezen en de tweede aan Rafles liet.

Kort daarop hoorde men het aanslaan van een motor en het zich langzaam verwijderend geluid van het knersen der banden op het grind.

— Nu is het onze beurt, zei Rafles. Elk ogenblik kan de politiewagen met Marlowe verschijnen; het zou me zelfs niet verwonderen als we in zijn handen vielen.

— En dát daar? vroeg Charles ongerust, op het met geld gevuld valies wijzend. Laten wij dat hier liever niet achter?

— Ik denk er niet aan, Charles! Trouwens een kermis is een geseling waard en voor

vijftigduizend pond zou elkeen dat risico wel nemen. Kom, daar is James met de wagen!

Met piepende remmen stopte de zwartgelakte limousine, die een snelheid van méér dan honderdvijftig kilometer per uur kon bereiken, voor het bordes. Vlug had Rafles het zware valies gegrepen, opende de deur en nam in de wagen plaats, op de voet gevolgd door Ophelia en Charles.

Op hetzelfde ogenblik schakelde James opnieuw in en met een sierlijke, gedurfde zwenking schoot de wagen in de richting van het toegangshek en stooft met luid brullende motor en volle schijnwerpers op de brede asfaltbaan.

Op nog geen honderd meters afstand naderde de politiewagen en het bleek dus dat het gezelschap slechts op het laatste nippertje was ontsnapt.

Maar toch gebeurde wat Rafles inderdaad had voorzien.

Marlowe, in de mening verkerend, dat het de burggraaf was die voor hem vluchtte, liet onmiddellijk de mitrallette in werking treden en met een zachte tik doorboorde een paar kogels de achterzijde van de limousine. Het salvo was echter te hoog afgegeven om kwaad te kunnen stichten en maakte enkel een paar kleine gaatjes.

Vlugger, James, spoorde Rafles de reus aan, want het lijkt ernaar of Marlowe zenuwachtig is geworden.

En zich tot Charles en Ophelia wendend, die achterin plaats hadden genomen, riep hij hun toe:

— Ga asjeblijft op de vloer liggen want ik voel geen lust om binnen enkele ogenblikken met een paar lijken rond te sjouwen!

— O.K. baas, zei het meisje en knipoogde, maar verdween plots als een duiveltje in een doosje uit Rafles gezicht, vrij hardhandig door Charles beetgepakt en op de vloer van de wagen gedeponerd.

Intussen had de politiewagen even voor de villa van de burggraaf halt gehouden om er enkele manschappen af te zetten en was daarna opnieuw de limousine achterna gesnel.

Rafles dacht ingespannen na wat hij met het waardevolle valies diende aan te vangen, want hij twijfelde er geen ogenblik aan dat Marlowe, indien hij hen achterhaalde, de

auto aan een grondig onderzoek zou onderwerpen.

— Sneller, James, nog sneller!

De reus keek Rafles even van terzijde aan, bromde iets onverstaanbaars en legde, om in zijn geest te spreken, er nog een schepje op.

Als een op hol geslagen monster raasde het voertuig nu met een snelheid van meer dan 120 km per uur in de richting van de Londense middenstad. Rafles wilde kost wat kost een paar minuten tijd winnen om het gevaarlijke valies te kunnen wegwerken.

Hij draaide het hoofd in de richting van Charles, hierbij over zijn zetel leunend:

— Zeg Charles, luister 'ns even. We moeten zorgen dat we het valies kwijtraken!

— Gooi het de wagen uit! antwoordde de jonge man brommerig, dan zijn we Marlowe meteen kwijt. Hij zal er wel op afstormen als een gier op zijn aas.

— Gelukkig maar dat hij je niet kan horen, zei Rafles meesmuilend, anders kostte het je nog een bekeuring wegens belediging van een ambtenaar in functie. Waar haal je het in godsnaam vandaan onze vriend Marlowe met een gier te vergelijken!

— Wat ben je grappig, snauwde de jonge man vanaf zijn ongezellige ligplaats op de vloer. Ik ben benieuwd wat je Marlowe zult trachten wijs te maken als hij het valies heeft geopend.

Hij zal het nooit openen, Charles, en wel om de goede reden dat we het zullen laten verdwijnen.

— Ik ben benieuwd hoe je dat klaarspeelt!

— Ik niet, antwoordde Rafles lachend, maar wel jij!

De jonge man richtte zich van verbazing in volle lengte op, maar liet zich verschrikt weer neervallen, toen de mitraillettekogels opnieuw enkele keurige gaatjes maakten.

— Ik denk dat je een goochelaar zult moeten engageren, John, zei Charles van uit de diepte, of een fakir, die kon het valies misschien inslikken!

— Luister Charles, ik maak heelemaal geen gekheid. Binnen een paar minuten naderen we Charing Cross Station. James zal met de wagen zo dicht mogelijk de toegang naderen en een paar ogenblikken stoppen, zodat je kans krijgt met het valies te verdwijnen.

— En als ze mij snappen, zei de jonge

man sarcastisch, zal ik zeggen dat ik het Kerstmannetje ben, die zijn inkopen komt doen! Misschien geloven ze me dan wel, vermits men in de winkels toch soms urenlang moet aanschuiven!!

Ophelia proestte het uit en ook Rafles kon niet nalaten te glimlachen.

— Je slaat er je wel doorheen, Charles, zei hij bemoedigend. James zal er zorg voor dragen dat we enkele ogenblikken uit zicht van Marlowe zijn en dan kun je de kans wel wagen. Houd je echter klaar want we naderen ons doel. Ze hadden intussen een drukker stadsgedeelte bereikt en met piepende remmen vloog de wagen een der zijstraten in, sloeg vijftig meter verder rechts af, stopte een onderdeel van een seconde, zodat Charles gelegenheid kreeg met klaargehouden valies te verdwijnen.

Enkele ogenblikken later suisde de auto opnieuw langs de hoofdweg en geleidelijk verminderde James de snelheid, tot de wagen het bij politiereglement opgelegde aantal kilometers liep.

Geschoten werd er vanuit de overvalswagen niet meer, wat Marlowe vreesde terecht dat voorbijgangers wel eens het slachtoffer van deze sport zouden kunnen worden.

Het was trouwens ook niet meer nodig, want enkele minuten later had hij de zwarte limousine ingehaald, verplichtte deze te stoppen en liet hem door zijn mannen omsingelen.

Hij zelf wendde zich tot Rafles, die met een trek van voorgewende verbazing op het gelaat uit de wagen was gestapt en schamper zei:

— Tiens, inspecteur Marlowe! Het waart U dus, die mijn wagen tot schietschijf heeft gebruikt, terwijl ik waarachtig dacht dat ik met gangsters te doen had!

— Waarom heb je niet gestopt? beet Marlowe toe. Ditmaal echter zul je de dans niet ontspringen!

— Waarlijk, zei Rafles medelijdend het hoofd schuddend, ik wist niet dat uw werk zo slopend zou kunnen zijn voor uw zenuwen, maar nu ik uw wartaal hoor moet ik wel ernstig aan uw gezondheidstoestand twijfelen!

Marlowe negeerde deze bijtende spot geheel en officiële toon aanslaand, zei hij:

— Ik ben verplicht uw auto te doorzoeken. Ontkent U misschien dat U een bezoek ge-

bracht hebt aan de villa van burggraaf Raoul de Savigny, de man die de overval pleegde op de First State Bank?

— Ik begrijp uw bedoeling niet, inspecteur. De Savigny behoort helemaal niet tot mijn vrienden, zodat het niet bij mij zou opkomen hem een bezoek te brengen. Dat hij de First State Bank beroofde is een zaak, die MIJ niet en U wel aangaat.

— Ik zag uw auto de villa verlaten!

— En U noteerde het nummer? vroeg Rafles met een beminnelijke glimlach.

Marlowe beet zich nerveus op de lippen. Vanzelfsprekend had hij het nummer van Rafles' wagen niet kunnen opnemen en er bestond dus geen enkel bewijs dat het inderdaad de limousine geweest was, die hij het terrein van de burggraaf had zien verlaten.

— Ik herkende uw wagen, hield hij halsstarrig vol.

— Prachtig! zei Rafles spotlachend. Er lopen te Londen meer dan honderdduizend wagens van hetzelfde type. Waarschijnlijk bezit de burggraaf er ook een. U hebt zich ditmaal heerlijk vergist, inspecteur, want in plaats van de burggraaf te volgen, die U, naar ik hoor, op de hielen zat, heeft U mij het slachtoffer van uw bloedige inzichten gemaakt. Kijk, zei Rafles, terwijl hij naar de verschillende kogelgaten wees, U mag zich gelukkig achten dat ik een zachtvaardige inborst heb, en er niet aan denk een klacht in te dienen wegens moedwillige vernieling en een aanslag op mijn leven.

— Ik wens uw wagen te onderzoeken, hield Marlowe koppig aan.

— Belet ik U zulks soms? vroeg Rafles vriendelijk. Ga uw gang inspecteur, ga gerust uw gang!

Marlowe aarzelde nog even, doch sloot dan resoluut een der coupédeuren en blikte in het glimlachend gelaat van Ophelia.

— Bonjour, inspecteur! Bent U misschien op eendenjacht? vroeg het meisje met een vriendelijke grijns.

Marlowe werd rood van verlegenheid en woede. Om zijn figuur enigszins te redden, zei hij op barse toon:

— Uitstappen, Miss, als ik U verzoeken mag!

— Met genoegen antwoordde het meisje, ik voelde me toch al een beetje stijf van het zitten.

Ze verliet de limousine en ging zich naast Rafles plaatsen, terwijl Marlowe binnen alles onderste boven haalde. Er viel echter niets te ontdekken dan een paar proppensvolle asbakjes en een verwelkt ruikertje viooltjes, welke Ophelia enkele dagen geleden in de wagen had vergeten.

Korzelig en van zijn nederlaag bewust sloeg Marlowe met een luide klap de portière dicht en begon vervolgens de chauffeurs plaats te onderzoeken, nadat hij ook James verplicht had uit te stijgen.

Zijn opzoekingen bleven echter zonder resultaat. Met woede in het hart, doch zich volkomen bewust van het feit dat hij Rafles niets ten laste kon leggen, dan enkel op de vlucht te zijn geslagen bij een beschieting, gaf Marlowe zijn mannen het bevel naar de overvalswagen weer te keren. Dan wendde hij zich tot Rafles, die zich nonchalant met het roken van een cigaret onledig hield:

— Niet altijd zal het geluk aan uw zijde blijven, Sir Neville; trouwens, U hoort nog wel nader van me.

— U mag morgen op theevisite komen, kirde Ophelia, als U ten minste niet vergeet uw vriend Saunders mee te brengen. Hij is zulk een buitengewoon causeur!

Marlowe mompelde iets wat heel verdacht op een verwensing leek en beende haastig weg. De spot van Rafles was nog te verdragen, maar de tong van het meisje was nog giftiger dan die van een slang.

— Je bent een geboren strateeg, zei Rafles lachend tot Ophelia en het gekke is dat ik deze eigenschap nu pas bij jou ontdek!

— Dat zijn de speciale eigenschappen van het geslacht, repliceerde het meisje guitig; elke vrouw immers is een complex van raadselen en geheimnissen. Doch laat ons nu maar vlug naar St. James vertrekken, om te zien hoe die arme Charles het er heeft afgebracht.

— Ja, zei James, dat is een goed idee, want ik heb een verbazende honger.

— Dat is bijna het levensprincipe, merkte Rafles glimlachend op; immers, liefde, spijs en drank zijn de hefbomen der wereld.

— Atjie! niesde Ophelia op die wijze op folkloristische overlevering het gezegde van Rafles beamend.

E I N D E

LEEST GIJ REEDS ONZE NIEUWE UITGAVE

SPIONNAGE

Avonturen van de Internationale Beroepsspion

★

Reeds verschenen:

Nr. 1. — De Marine-Code

Nr. 2. — De strijd tegen de Gestapo

30 ct.
5 frank

dennie Ramon

★

*Iedere 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal
Verkrijgbaar bij alle kiosken en Boekhandelaren.*

*Agent voor Nederland: W. A. POLDER, Goudschesingel 516, Tel. 28835 - Rotterdam
Agent voor België: STUYCK & GABRIËLS, Jennevalstr. 31, Tel. 96995 - Berchem (Antw.)*

Van de NIEUWE LORD LISTER SERIE zijn de volgende nummers nog beperkt te verkrijgen. — Vraagt Uw winkelier of aan de uitgever.

Nr 7 — Goudzoekers in Afrika

Nr 8 — De Radar-maniak

Nr 9 — Prof. Zukor, de geniale misdadiger

Nr 10 — Het raadsel van de Groene dood

Nr 11 — Een inbraak met vreemde gevolgen

Nr 12 — Het Moordenaarshol te Monte Carlo

Nr 13 — Avontuur in Marseille

Nr 14 — De diefstal der Kroonjuwelen

Nr 15 — Het mysterie der 7 verdwenen vrouwen

Nr 16 — De overval op de First State Bank

★

Over 14 dagen verschijnt Nr. 17

HET EILAND DER VERSCHRIKKING

Zojuist is verschenen

UPTON SINCLAIR

De **STAD** in de **BERGEN**

400 pag. houtvrij papier

5.90
135.-fr.

luxe half linnen band

Een nieuwe roman van een oude bekende! Upton Sinclair geeft ons in dit boek nog meer als wij van hem reeds kunnen verwachten. Jed Rusher, de hoofdfiguur uit dit boek, is een pientere jongen, afkomstig uit een dronkemansgezin. Door middel van een studiebeurs komt hij in betere kringen te verkeren, en leert hoe men daar door intriges en corruptie door het leven gaat. Hij denkt, leert en onthoudt, en trekt later zijn profijt hiervan, en wordt een „man”, die bewondering afdwingt door zijn rechtvaardigheid.

Verkrijgbaar bij elke goede boekhandel

UITGEVERSMIJ. »DE TOORTS«

ANTWERPEN

Ant. van Dijkstraat 36

AMSTERDAM

van Walbeekstraat 78